

TILSKIPUN EVRÓPUÞINGSINS OG RÁÐSINS 2009/111/EB

2012/EES/7/08

frá 16. september 2009

um breytingar á tilskipunum 2006/48/EB, 2006/49/EB og 2007/64/EB að því er varðar banka sem tengjast miðlægum stofnunum, tiltekna þætti eigin fjár, stórar áhættuskuldbindingar, fyrirkomulag eftirlits og áfallastjórnun (*)

EVROPUÞINGIÐ OG RÁÐ EVRÓPUSAMBANDSINS HAFA,

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins, einkum 2. mgr. 47. gr.,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnarinnar,

með hliðsjón af álitum efnahags- og félagsmálanefndar Evrópubandalaganna ⁽¹⁾,

með hliðsjón af álitum Seðlabanka Evrópu ⁽²⁾,

að höfðu samráði við svæðanefndina,

í samræmi við málsmeðferðina sem mælt er fyrir um í 251. gr. sáttmálans ⁽³⁾,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Í samræmi við ályktanir leiðtoga ráðsins og Efnahags- og fjármálaráðsins og alþjóðleg framtakaverkefni, s.s. fund samtaka tuttugu fjármálaráðherra og seðlabankastjóra (G-20) hinn 2. apríl 2009, felur tilskipun þessi í sér fyrsta mikilvæga skrefið til að vinna bug á þeim ágöllum, sem fjármálakreppan leiddi í ljós, á undan frekari framtakaverkefnum sem framkvæmdastjórnin tilkynnti um og fram koma í orðsendingu framkvæmdastjórnarinnar frá 4. mars 2009 undir yfirskriftinni „Drifkraftur efnahagsbata Evrópu“ (Driving European recovery).
- 2) Skv. 3. gr. tilskipunar Evrópuþingsins og ráðsins 2006/48/EB frá 14. júní 2006 um stofnun og rekstur lánastofnana ⁽⁴⁾ er aðildarríkjum heimilað að innleiða sérstaka varfærnis skipan fyrir lánastofnanir, sem eru varanlega tengdar aðalstofnun, frá 15. desember 1977, að því tilskildu að sú skipan hafi verið innleidd í landslög fyrir 15. desember 1979. Þessi tímamörk koma

í veg fyrir að aðildarríki, einkum þau sem gerðust aðilar að Evrópusambandinu eftir 1980, innleiði eða viðhaldi sérstakri skipan af þessu tagi að því er varðar sambærilega tengdar lánastofnanir sem var komið á fót á þeirra yferráðasvæðum. Því er rétt að afnema tímamörkin, sem sett eru fram í 3. gr. þeirrar tilskipunar, til að tryggja jöfn samkeppnisskilyrði lánastofnana innan aðildarríkjanna. Evrópska bankaeftirlitsnefndin skal leggja fram leiðbeiningar til þess að bæta samleitni eftirlitsaðferða hvað þetta varðar.

- 3) Blandaðir fjármálagerningar eru mikilvægur þáttur í stýringu á bindingu fjármagns vegna starfsemi lánastofnana. Með þessum gerningum getur fjármagnsuppygging lánastofnana orðið fjölbreytilegri og þær ná til breiðs hóps fjárfesta. Hinn 28. október 1998 samþykkti Baselnefndin um bankaeftirlit samning um hæfisviðmiðanir og takmörkun á hlut tiltekinnar blandaðra fjármálagerninga í upphaflegu eigin fé lánastofnana.

- 4) Þess vegna er mikilvægt að mæla fyrir um viðmiðanir varðandi þá fjármálagerninga sem eru fullnægjandi fyrir upphaflegt eigið fé lánastofnana og aðlaga ákvæði tilskipunar 2006/48/EB að þessum samningi. Breytingarnar á XII. viðauka við tilskipun 2006/48/EB eru bein afleiðing þess að þessar viðmiðanir voru settar. Upphaflegt eigið fé, sem um getur í a-lið 57. gr. tilskipunar 2006/48/EB, skal fela í sér alla gerninga sem samkvæmt landslögum teljast eigið fé, eru jafngildir almennum hlutum við félagsslit og bera tap að öllu leyti í sama mæli og almennir hlutir á grundvelli áframhaldandi rekstrarhæfis. Það skal vera mögulegt að þessir gerningar feli í sér gerninga sem veita forgangsarðgreiðslu á óuppsöfnuðum grunni, að því tilskildu að þeir falli undir 22. gr. tilskipunar ráðsins 86/635/ESB frá 8. desember 1986 um ársreikninga og samstæðureikninga banka og annarra fjármálastofnana ⁽⁵⁾, þeir séu jafngildir almennum hlutum við félagsslit og beri tap að fullu á grundvelli áframhaldandi rekstrarhæfis í sama mæli og almennir hlutir. Upphaflegt eigið fé, sem um getur í a-lið 57. gr. tilskipunar 2006/48/EB, skal einnig fela í sér alla aðra gerninga, sem samkvæmt lögboðnum skilmálum lánastofnunar með tilliti til sérstaks stjórnskipulags

(*) Þessi EB-gerð birtist í Stjtið. ESB L 302, 17.11.2009, bls. 97. Hennar var getið í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 85/2010 frá 2. júlí 2010 um breytingu á IX viðauka (Fjármálapjónusta) við EES-samninginn, sjá EES-viðbætur við Stjórnartíðindi Evrópusambandsins nr. 59, 21.10.2010, bls. 7.

⁽¹⁾ Álit frá 24. mars 2009 (hefur enn ekki verið birt í Stjórnartíðindum ESB).

⁽²⁾ Stjtið. ESB C 93, 22.4.2009, bls. 3.

⁽³⁾ Álit Evrópuþingsins frá 6. maí 2009 (hefur enn ekki verið birt í Stjórnartíðindum ESB) og ákvörðun ráðsins frá 27. júlí 2009.

⁽⁴⁾ Stjtið. ESB L 177, 30.6.2006, bls. 1.

⁽⁵⁾ Stjtið. EB L 372, 31.12.1986, bls. 1.

gagnkvæmra félaga, samvinnufélaga og sambærilegra stofnana, eru álitnir jafngildir almennum hlutum með tilliti til eiginleika eigin fjár þeirra, sérstaklega að því er varðar að bera tap. Gerningar, sem ekki eru jafngildir almennum hlutum við félagsslit eða bera ekki tap í sama mæli og almennir hlutir á grundvelli áframhaldandi rekstrarhæfis, skulu falla undir flokk blandaðra gerninga sem um getur í ca-lið 57. gr. tilskipunar 2006/48/EB.

- 5) Í því skyni að komast hjá röskun á mörkuðum og tryggja samfelldni á öllum stigum eigin fjár er rétt að kveða á um sérstakt bráðabirgðafyrirkomulag um nýja skipan fjármálagerninga. Þegar efnahagsbati hefur verið tryggður skal auka gæði upphaflegs eigin fjár enn frekar. Framkvæmdastjórnin skal eigi síðar en 31. desember 2011 leggja skýrslu fyrir Evrópuþingið og ráðið ásamt viðeigandi tillögum að því er þetta varðar.
- 6) Nauðsynlegt er, til að styrkja ramma áfallastjórnunar Bandalagsins, að lögbær yfirvöld samræmi aðgerðir sínar aðgerðum annarra lögbærra yfirvalda og, eftir því sem við á, seðlabanka, á skilvirkan hátt, m.a. með það að markmiði að draga úr kerfisáhættu. Til þess að efla skilvirkni varfærniseftirlits bankasamstæðu á samstæðugrundvelli skal eftirlitsstarfsemi samræmd með skilvirkari hætti. Þess vegna skulu stofnaðir samstarfshópar eftirlitsaðila. Stofnun samstarfshópa eftirlitsaðila skal ekki hafa áhrif á réttindi og skyldur lögbærra yfirvalda samkvæmt tilskipun 2006/48/EB. Stofnun þeirra skal stuðla að enn frekari samvinnu og þar með því að lögbær yfirvöld nái samkomulagi um mikilvæg eftirlitsverkefni. Samstarfshópar eftirlitsaðila skulu auðvelda framkvæmd viðvarandi eftirlits og neyðartilvika. Eftirlitsaðili á samstæðugrundvelli skal í samvinnu við aðra eftirlitsaðila í samstarfshópnum vera í stakk búinn til að skipuleggja fundi eða starfsemi er ekki varðar almenna hagsmuni og skal því geta hagað þátttöku eftir því sem við á.
- 7) Umboð lögbærra yfirvalda skal miðast við tilhlýðilegt tillit til hagsmuna Bandalagsins. Lögbær yfirvöld skulu því kanna með viðeigandi hætti áhrif ákvarðana sinna á stöðugleika fjármálakerfis allra annarra aðildarríkja sem hlut eiga að máli. Með fyrirvara um landslög skal sá skilningur lagður í þessa meginreglu að markmiðið með henni sé, í viðum skilningi, að stuðla að fjárhagslegum stöðugleika innan Evrópusambandsins og að hún bindi ekki lögbær yfirvöld lagalega til að ná fram tiltekinni niðurstöðu.
- 8) Lögbær yfirvöld skulu geta tekið þátt í samstarfshópum, sem stofnaðir eru til eftirlits með lánastofnunum, þegar móðurfélag þeirra er í þriðja landi. Evrópska bankaeftirlitsnefndin (CEBS) skal, ef nauðsyn krefur, leggja fram leiðbeiningar og tilmæli til þess að auka samleitni eftirlitsaðferða samkvæmt tilskipun 2006/48/EB. Til að koma í veg fyrir ósamræmi milli reglna og að komist sé hjá reglum, sem gæti átt sér stað vegna ólíkra aðferða og reglna, sem hinir ýmsu samstarfshópar beita, og mismunandi ákvörðunum aðildarríkja, skal evrópska bankaeftirlitsnefndin semja leiðbeiningar um aðferðir og reglur sem samstarfshóparnir þurfa að fara eftir.
- 9) Ákvæði 3. mgr. 129. gr. tilskipunar 2006/48/EB skulu ekki breyta dreifingu ábyrgðar milli lögbærra eftirlitsyfirvalda á grundvelli samstæðu, samstæðuhluta eða einstakra eininga.
- 10) Skortur á miðlun upplýsinga milli lögbærra heima- og gistiyrvalda getur skaðað fjárhagslegan stöðugleika í gístiaðildarríki. Réttur eftirlitsaðila í gístiríki á upplýsingum, sérstaklega þegar áföll verða og mikilvæg útibú koma við sögu, skal því eflur. Í þeim tilgangi skal skilgreina hugtakið mikilvæg útibú. Lögbær yfirvöld skulu senda upplýsingar sem eru nauðsynlegar til þess að vinna verkefni seðlabanka og fjármálaráðuneyta að því er varðar fjármálakreppur og til að draga úr kerfisáhættu.
- 11) Þróa skal núverandi fyrirkomulag eftirlits enn frekar. Stofnun samstarfshópa eftirlitsaðila er mikilvægt skref fram á við með tilliti til hagræðingar í samvinnu og samleitni eftirlits innan Evrópusambandsins.
- 12) Samstarf yfirvalda, sem hafa með höndum eftirlit með samstæðum og eignarhaldsfélögum og dótturfélögum þeirra og útibúum, með tilstyrk samstarfshópa eftirlitsaðila, er eitt stig í þróun í átt til frekari samleitni reglusetningar og samþættingar eftirlits. Grundvallaratriði er að traust ríki milli eftirlitsaðila og að þeir virði ábyrgðarsvið hver annars. Komi upp ágreiningur milli aðila innan samstarfshóps í tengslum við þessi ólíku ábyrgðarsvið er nauðsynlegt að til sé kerfi þar sem fram fer hlutlaus og óháð ráðgjöf ásamt sáttumleitunum og úrlausn ágreiningsefna á vettvangi Bandalagsins.
- 13) Kreppan á alþjóðlegum fjármálamörkuðum hefur sýnt fram á að rétt sé að rannsaka frekar þörf á umbótum á reglusetningar- og eftirlitslíkani fyrir fjármálaageira Evrópusambandsins.
- 14) Framkvæmdastjórnin tilkynnti í orðsendingu sinni frá 29. október 2008, sem ber yfirskriftina „Frá fjármálakreppu til efnahagsbata: Evrópskur aðgerðarammi“, að hún hefði komið á fót sérfræðingahópi undir formennsku Jacques de Larosière (de Larosière-hópurinn) til þess að taka til athugunar skipulag evrópskra fjármálastofnana og tryggja þar með traust sem byggist á varfærni, skilvirkni markaða og betra Evrópusamstarfi um yfirlit yfir fjárhagslegan stöðugleika, viðvörunarkerfi og áfallastjórnun, þ.m.t. áhættustýring yfir landamæri eða þvert á atvinnugreinar, og til að skoða samstarf milli Evrópusambandsins og annarra stórra lögsagnarumdæma ef það mætti verða til að tryggja fjárhagslegan stöðugleika á heimsvísu.

- 15) Til að ná fram nauðsynlegri samleitni og samstarfi í eftirliti á vettvangi Evrópusambandsins og til að auka stöðugleika fjármálakerfisins er enn mikil þörf á gagngerum umbótum á reglusetningar- og eftirlitslíkani fyrir fjármálageira Evrópusambandsins og skal framkvæmdastjórnin leggja þær fram eins fljótt og kostur er, að teknu tilhlýðilegu tilliti til niðurstaðna sem de Larosière-hópurinn kynnti 25. febrúar 2009.
- 16) Framkvæmdastjórnin skal eigi síðar en 31. desember 2009 leggja skýrslu fyrir Evrópuþingið og ráðið og leggja fram tillögu að þeirri löggjöf sem nauðsynleg er til að ráða bót á annmörkum sem komið hafa í ljós á ákvæðum sem varða frekari samþættingu eftirlits, að teknu tilliti til þess að eftirlitskerfi á vettvangi Evrópusambandsins hafi fengið stærra hlutverk eigi síðar en 31. desember 2011.
- 17) Sé fyrirgreiðsla veitt í miklum mæli til eins viðskiptavinar eða hóps tengdra viðskiptavina getur það leitt til óviðunandi tapáhættu. Það má telja að þess háttar staða dragi úr gjaldhæfi lánastofnunarinnar. Eftirlit með og stýring á stórum áhættuskuldbindingum lánastofnunar skal því vera óaðskiljanlegur hluti eftirlits.
- 18) Núverandi regluverk fyrir stórar áhættuskuldbindingar nær aftur til 1992. Því skal endurskoða gildandi kröfur að því er varðar stórar áhættuskuldbindingar sem settar eru fram í 2006/48/EB og tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2006/49/EB frá 14. júní 2006 um eiginfjárfærslur fjárfestingarfyrirtækja og lánastofnana ⁽¹⁾.
- 19) Þar eð lánastofnanir á innri markaðnum eru í beinni samkeppni skal samræma nauðsynlegar reglur um eftirlit með og stjórnun á stórum áhættuskuldbindingum lánastofnana enn frekar. Til að draga úr stjórnýsluálagi á lánastofnanir skal fækka valmöguleikum aðildarríkja að því er varðar stórar áhættuskuldbindingar.
- 20) Þegar ákvarðað er hvort um er að ræða hóp tengdra viðskiptavina og áhættuskuldbindingar þeirra, sem eru taldar mynda sameiginlega áhættu, er einnig mikilvægt að taka tillit til áhættu sem stafar af sama uppruna umtalsverðrar fjármögnunar frá lánastofnuninni eða fjárfestingarfyrirtækinu sjálfu, fjármálasamstæðu þess eða aðilum tengdum henni.
- 21) Þótt æskilegt sé að miða útreikninga á virði áhættuskuldbindinga við það virði sem er tilgreint sem lágmarkseiginfjárfærslur er rétt að innleiða reglur um eftirlit með stórum áhættuskuldbindingum án áhættuvogar eða áhættustigs. Enn fremur voru
- aðferðirnar, sem beitt var við að draga úr útlánaáhættu í fyrirkomulagi gjaldþols, byggðar á þeim forsendum að útlánaáhættu væri vel dreift. Ef um er að ræða stórar áhættuskuldbindingar með samþjöppun áhættu gagnvart einum aðila, er útlánaáhættu ekki vel dreift. Áhrif þess konar aðferða skulu því háðar varfærismati. Í þessu sambandi er nauðsynlegt að greiða fyrir skilvirkri endurupptöku útlánavarnar að því er varðar stórar áhættuskuldbindingar.
- 22) Þar eð tap af áhættuskuldbindingu gagnvart lánastofnun eða fjárfestingarfyrirtæki getur verið jafn mikið og tap á hverri annarri áhættuskuldbindingu skal fara með þess háttar skuldbindingar og greina frá þeim eins og öllum öðrum áhættuskuldbindingum. Önnur magntakmörkun hefur þó verið tekin upp til þess að draga úr óhóflegum áhrifum þessarar aðferðar á litlar stofnanir. Auk þess eru áhættuskuldbindingar til mjög skamms tíma í tengslum við peningasendingar, þ.m.t. framkvæmd greiðsluþjónustu, greiðsluþjónunar og uppgjör- og vörsluþjónustu við viðskiptavini, undanþegar til að stuðla að snurðulausri starfsemi fjármálamarkaða og tengds grunnvirkis. Þessi þjónustustarfsemi tekur t.d. til framkvæmdar greiðsluþjónunar og uppgjör á handbæru fé og sambærilegrar starfsemi sem er ætlað að greiða fyrir uppgjóri. Tengdar áhættuskuldbindingar geta t.d. verið skuldbindingar sem eru ekki fyrirsjáanlegar og lánastofnun hefur því ekki fulla stjórn á, m.a. stöður á millibankareikningum vegna greiðslna viðskiptavina, þ.m.t. tekju- eða gjaldfærðar þóknarir, vextir og aðrar greiðslur fyrir þjónustu við viðskiptavini, sem og settar eða teknar tryggingar.
- 23) Þau ákvæði sem tengjast utanaðkomandi lánshæfismatsstofnunum (ECAI) samkvæmt tilskipun 2006/48/EB skulu vera í samræmi við reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (EB) nr. 1060/2009 frá 16. september 2009 um lánshæfismatsstofnanir ⁽²⁾. Evrópska bankaeftirlitsnefndin skal einkum endurskoða leiðbeiningar sínar um viðurkenningu á utanaðkomandi lánshæfismatsstofnunum til að koma í veg fyrir tvíverknað og draga úr álagi í viðurkenningarferlinu þegar utanaðkomandi lánshæfismatsstofnun er skráð sem lánshæfismatsfyrirtæki (CRA) á vettvangi Bandalagsins.
- 24) Mikilvægt er að ósamræmi verði eytt milli hagsmuna fyrirtækja, sem „endurpakka“ útlánun í framseljanleg verðbréf og aðra fjármálagerninga (útgefendur (e. originators) eða umsýsluaðilar (e. sponsors)), og fyrirtækja, sem fjárfesta í þessum verðbréfum eða gerningum (fjárfestar). Einnig er mikilvægt að samræma hagsmuni útgefanda eða umsýsluaðila og hagsmuni fjárfesta. Til að ná þessu fram skal útgefandi eða umsýsluaðili halda eftir umtalsverðri hlutdeild í þeim eignum sem liggja til grundvallar. Því er mikilvægt fyrir útgefanda eða umsýsluaðila að halda eftir hluta af áhættu vegna viðkomandi útlána. Almennt skal því ekki byggja verðbréfunarviðskipti upp þannig að farið sé á svig við beitingu hlutdeildarkröfunnar, m.a. með einhvers konar þóknunar- og/eða yfirverðsskipulagi. Að halda þannig eftir hluta af

⁽¹⁾ Stjtið. ESB L 177, 30.6.2006, bls. 201.⁽²⁾ Stjtið. ESB L 302, 17.11.2009, bls. 1.

áhættunni skal gilda um öll tilvik þar sem efnahagslegt inntak verðbréfunar í samræmi við skilgreiningu tilskipunar 2006/48/EB á við, án tillits til rekstrarforms að lögum eða þeirra gerninga sem eru notaðir til að öðlast þetta efnahagslega inntak. Þetta á sérstaklega við þegar útlánaáætla flyst með verðbréfun en þá skulu fjárfestar aðeins taka ákvarðanir eftir að þeir hafa gert ítarlega áreiðanleikakönnun og til þess þurfa þeir fullnægjandi upplýsingar um verðbréfanirnar.

- 25) Ráðstafanir vegna hugsanlegs mismunar á þessum samsettu gerningum skulu vera samræmdar og samfelldar í allri viðeigandi reglusetningu fyrir fjármálagæirann. Framkvæmdastjórnin skal leggja fram viðeigandi frumvörp að nýrri lögjöf til að tryggja þess háttar samræmi og samfelldni. Ekki skal vera unnt að beita hlutdeildarkröfunni gagnvart fleiri en einum aðila. Fyrir hverja verðbréfun nægir að krafan taki aðeins til eins útgefanda, umsýsluaðila eða upphaflegs lánveitanda. Eins skal aðeins beita hlutdeildarkröfunni við verðbréfun sem fellur undir fjárfestinguna ef önnur verðbréfun liggur til grundvallar í verðbréfunarviðskiptunum. Keyptar viðskiptakröfur skulu ekki falla undir hlutdeildarkröfuna ef þær eru vegna starfsemi fyrirtækis þar sem þær eru yfirfarðar eða seldar með afslætti til þess að fjármagna þess háttar starfsemi. Lögbær yfirvöld skulu beita áhættuvoginni þegar ekki er farið að kröfum áreiðanleikakönnunar og áhættustýringar í tengslum við verðbréfun og vikið umtalsvert frá stefnum og málsmeðferð þegar það skiptir máli við greiningu á þeim áhættuþáttum sem liggja til grundvallar.
- 26) Í yfirlýsingu sinni um eflingu fjármálakerfisins frá 2. apríl 2009 fóru forystumenn G20-hópsins þess á leit við Baselinefndina um bankaeftirlit og stjórnvöld að þau ihuguðu eigi síðar en 2010 hvort innleiða ætti kröfur um áreiðanleikakönnun og hversu háar hlutdeildarkröfur skulu vera við verðbréfun. Með tilliti til þessarar alþjóðlegu þróunar og til að draga sem mest úr kerfisáhættu vegna verðbréfunarmarkaða skal framkvæmdastjórnin fyrir árslok 2009 og að höfðu samráði við evrópsku bankaeftirlitsnefndina, ákvarða hvort leggja eigi til að hlutdeildarkröfur skuli auknar og hvort aðferðir við útreikninga á hlutdeildarkröfum nái því markmiði að samræma betur hagsmuni útgefenda eða umsýsluaðila og fjárfesta.
- 27) Nota skal áreiðanleikakönnun til að meta áhættuþætti vegna verðbréfaðra áhættuskuldbindinga með viðeigandi hætti, bæði að því er varðar viðskipti í veltubók og utan hennar. Auk þess þurfa kröfur um áreiðanleikakönnun að vera hóflegar. Aðferðir við áreiðanleikakönnun skulu stuðla að auknu trausti milli útgefenda, umsýsluaðila og fjárfesta. Því er æskilegt að birta upplýsingar í tengslum við aðferðir áreiðanleikakönnunar á tilhlýðilegan hátt.
- 28) Aðildarríki skulu sjá til þess að lögbær yfirvöld hafi nægilegan mannafla og úrræði til að uppfylla eftirlitsskyldur sínar samkvæmt tilskipun 2006/48/EB og að það starfsfólk sem tekur þátt í eftirliti með lánastofnunum hafi viðeigandi þekkingu og reynslu til að gegna þeim störfum sem því eru falin í samræmi við þá tilskipun.
- 29) Aðlaga skal III. viðauka við tilskipun 2006/48/EB til þess að skýra tiltekin ákvæði með það í huga að bæta samleitni eftirlitsaðferða.
- 30) Nýleg markaðsþróun hefur sýnt fram á að stýring lausafjárahættu er lykilþáttur í styrkleika lánastofnana og útibúa þeirra. Viðmiðanirnar, sem settar eru fram í V. og XI. viðauka við tilskipun 2006/48/EB, skulu efldar í því skyni að samræma þau ákvæði starfinu sem evrópska bankaeftirlitsnefndin og Baselinefndin um bankaeftirlit inna af hendi.
- 31) Samþykking ber nauðsynlegar ráðstafanir til framkvæmdar á tilskipun 2006/48/EB í samræmi við ákvörðun ráðsins 1999/468/EB frá 28. júní 1999 um reglur um meðferð framkvæmdarvalds sem framkvæmdastjórninni er falið ⁽¹⁾.
- 32) Framkvæmdastjórninni skal sérstaklega veitt heimild til að breyta III. viðauka tilskipunar 2006/48/EB svo að tekið sé tillit til þróunar fjármálamarkaða eða reikningsskilastaðla eða til krafna í lögum Bandalagsins eða til samleitni eftirlitsaðferða. Þar eð þessar ráðstafanir eru almenns eðlis og þeim er ætlað að breyta veigalitlum þáttum í tilskipun 2006/48/EB skulu þær samþykktar í samræmi við reglunefndarmeðferð með grannskoðun [áður stjórnslumálsmeðferð með eftirliti] sem kveðið er á um í 5. gr. a ákvörðunar 1999/468/EB.
- 33) Í fjármálakreppunni kom í ljós þörf fyrir betri greiningu og viðbrögð við vandamálum sem varða þjóðhagslegan stöðugleika og liggja á mörkum þjóðhagslegrar stefnu og reglusetningar um fjármálakerfið. Í þessu felst þörf á að rannsaka: ráðstafanir til að draga úr hagsveiflum, þ.m.t. þörf lánastofnana á að mynda sveiflujöfnunarsjóði (e. counter-cyclical buffers) þegar vel árar, sem hægt væri að nýta í niðursveiflu og gæti falið í sér færi á að byggja upp viðbótarvarasjóði, „kvika afskriftareikninga“ (e. dynamic provisioning) og til að draga á varasjóði á erfiðleikatímum og tryggja þannig viðeigandi aðgengi að fjármagni í hagsveiflunni; grunnforsendur útreikninga á eiginfjárkröfum í tilskipun 2006/48/EB; viðbótarráðstafanir við áhættutengdar kröfur um að lánastofnanir aðstoði við að halda vögun (e. leverage) innan bankakerfisins í skefjum.

(¹) Stjótið. EB L 184, 17.7.1999, bls. 23.

34) Framkvæmdastjórnin skal því, eigi síðar en 31. desember 2009, endurskoða tilskipun 2006/48/EB í heild til að kanna þessi mál og leggja skýrslu og viðeigandi tillögur fyrir Evrópuþingið og ráðið.

35) Til þess að tryggja fjárhagslegan stöðugleika skal framkvæmdastjórnin endurskoða og leggja fram skýrslu um ráðstafanir til að auka gagnsæi viðskipta utan skipulagðra verðbréfamarkaða og draga úr mótaðilaáhættu og almennt draga úr heildaráhættu, s.s. með greiðslujöfnun skuldatrygginga með aðstoð miðlægra milligönguaðila. Hvatt skal til stofnsetningar og þróunar miðlægra milligönguaðila innan Bandalagsins, sem falla undir strangar rekstrar- og varfærniskröfur og virkt eftirlit. Framkvæmdastjórnin skal leggja fyrir Evrópuþingið og ráðið skýrslu auk viðeigandi tillagna, með tilliti til hliðstæðra framtaksverkefna á heimsvísu, eftir því sem við á.

36) Framkvæmdastjórnin skal endurskoða og leggja fram skýrslu um beitingu 4. mgr. 113. gr. tilskipunar 2006/48/EB, þ.m.t. hvort undanþágur skulu vera samkvæmt landsbundnu ákvörðunarvaldi. Framkvæmdastjórnin skal leggja þá skýrslu fyrir Evrópuþingið og ráðið, ásamt tillögum, eftir því sem við á. Undanþágur og valkostir skulu afnumin þegar ekki er sýnt fram á að þörf sé á að viðhalda þeim í því skyni að koma á einum bákki samræmdra reglna í öllu Bandalaginu.

37) Taka skal sérstaka eiginleika smálánastarfsemi til greina við áhættumatið og hvatt skal til þróunar smálánastarfsemi. Enn fremur skal, vegna þess hve smálánastarfsemi er vanþróuð hvetja til þróunar fullnægjandi matskerfa, þ.m.t. þróunar hefðbundinna matskerfa sem aðlöguð eru að áhættu í smálánastarfsemi. Aðildarríki skulu leitast við að tryggja að varfærnisreglur og eftirlit með smálánastarfsemi á landsvísu sé í réttu hlutfalli við viðfangsefnið.

38) Þar eð aðildarríkin geta ekki fyllilega náð markmiðum þessarar tilskipunar, þ.e. innleiðingu reglna um stofnun og rekstur lánastofnana og varfærnisefirlit með þeim, vegna þess að það krefst samræmingar á fjölda ólíkra reglna í réttarkerfum mismunandi aðildarríkja, og þeim verður því betur náð á vettvangi Bandalagsins, er Bandalaginu heimilt að samþykkja ráðstafanir í samræmi við dreifræðisregluna eins og kveðið er á um í 5. gr. sáttmálans. Í samræmi við meðalhófsregluna, eins og hún er sett fram í þeirri grein, er ekki gengið lengra en nauðsyn krefur í þessari tilskipun til að ná megi þessum markmiðum.

39) Í samræmi við 34. lið samstarfssamningsins milli stofnana um betri lagasetningu ⁽¹⁾ eru aðildarríkin hvött til að taka saman, fyrir sig og í þágu Bandalagsins, eigin töflur, sem sýna, eftir því sem við verður komið, samsvörun milli þessarar tilskipunar og ráðstafananna til að lögleiða hana, og að birta þær.

40) Því ber að breyta tilskipunum 2006/48/EB, 2006/49/EB og 2007/64/EB ⁽²⁾ til samræmis við það.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

1. gr.

Breytingar á tilskipun 2006/48/EB

Eftirfarandi breytingar eru hér með gerðar á tilskipun 2006/48/EB:

1. Ákvæðum 1. mgr. 3. gr. er breytt sem hér segir:

a) í stað inngangshlutans í fyrstu undirgrein komi eftirfarandi:

„1. Heimilt er að undanþiggja eina eða fleiri lánastofnanir, sem eru innan eins aðildarríkis og eru varanlega tengdar aðalstofnun sem hefur eftirlit með þeim og er stofnsett í því sama aðildarríki, skilyrðum þeim er sett eru fram í 7. gr., og 1. mgr. 11. gr. ef innlend lög kveða á um það að:“

b) annar og þriðji undirliður eru felldir brott,

2) Ákvæðum 4. gr. er breytt sem hér segir:

a) eftirfarandi komi í stað 6. liðar:

„6) „stofnanir“: að því er varðar 2., 3. og 5. þátt í V. bákki 2. kafla eru stofnanir eins og þær eru skilgreindar í c-lið 1. mgr. 3. gr. tilskipunar 2006/49/EB,“

b) eftirfarandi komi í stað b-liðar 45. liðar:

„b) tveir eða fleiri einstaklingar eða lögaðilar þar sem enginn einn hefur yfirlit yfir hinum, eins og lýst er í a-lið, en eru taldir mynda eina áhættu vegna þess að þeir eru svo fjárhagslega tengdir að líkur eru á að ef einn þeirra lendir í fjárhagserfiðleikum, einkum vegna erfiðleika við fjármögnun eða endurgreiðslu, eigi hinn aðilinn eða allir hinir aðilarnir eftir að lenda í fjármögnunar- eða endurgreiðsluferfiðleikum.“

⁽¹⁾ Stjútíð. ESB C 321, 31.12.2003, bls. 1.

⁽²⁾ Stjútíð. ESB L 319, 5.12.2007, bls. 1.

c) eftirfarandi liður bætist við:

„48) „eftirlitsaðili á samstæðugrundvelli“: lögbært yfirvald sem ber ábyrgð á framkvæmd eftirlits á samstæðugrundvelli með móðurlánastofnunum innan Evrópusambandsins og lánastofnunum sem eru undir yfirráðum móðureignarhaldsfélags á fjármálasviði innan Evrópusambandsins.“

3) eftirfarandi málsgrein bætist við í 40. gr.:

„3. Lögbær yfirvöld í einu aðildarríki skulu því, við almenn skyldustörf sín, taka áhrif ákvarðana sinna á stöðugleika fjármálakerfis allra annarra hlutaðeigandi aðildarríkja til athugunar með viðeigandi hætti, einkum í neyðarástandi, að teknu tilliti til aðgengilegra upplýsinga á tilteknum tíma.“

4) Eftirfarandi greinar bætist við:

„42. gr. a

1. Lögbær yfirvöld í gístiaðildarríki geta lagt fram beiðni hjá eftirlitsaðila á samstæðugrundvelli, þegar ákvæði 1. mgr. 129. gr. gilda, eða hjá lögbærum yfirvöldum heimaðildarríkis um að útibú fjármálastofnunar skuli teljast mikilvægt.

Í þeirri beiðni skulu koma fram ástæður þess að telja skuli útibúið mikilvægt með sérstöku tilliti til eftirfarandi:

- a) hvort markaðshlutdeild útibús lánastofnunar að því er varðar innlán er meiri en 2% í gístiaðildarríki,
- b) líklegra áhrifa tímabundinnar stöðvunar eða lokunar á starfsemi lánastofnunar á lausfjárstöðu og greiðslu- og uppgjörskerfi í gístiaðildarríkinu og
- c) stærðar og mikilvægis útibúsins með tilliti til fjölda viðskiptavina innan banka- eða fjármálakerfis gístiaðildarríkis.

Lögbær yfirvöld heimaðildarríkis og gístiaðildarríkis og eftirlitsaðili á samstæðugrundvelli, þegar ákvæði 1. mgr. 129. gr. eiga við, skulu gera allt sem í þeirra valdi stendur til þess að ná sameiginlegri niðurstöðu um það hvort útibú teljist mikilvægt.

Ef ekki næst sameiginleg niðurstaða innan tveggja mánaða frá móttöku beiðni samkvæmt fyrsta undirlíð skulu lögbær yfirvöld gístiaðildarríkisins taka eigin ákvörðun innan næstu tveggja mánaða um það hvort útibú skuli teljast mikilvægt. Við ákvörðunartökuna

skulu lögbær yfirvöld gístiaðildarríkisins taka tillit til allra skoðana og fyrirvara eftirlitsaðila á samstæðugrundvelli eða lögbærra yfirvalda heimaðildarríkis.

Þær ákvarðanir sem um getur í þriðja og fjórða undirlíð skulu settar fram í skjali ásamt fullnægjandi rökstuðningi, þær sendar viðkomandi lögbærum yfirvöldum, áhrif þeirra viðurkennd og lögbær yfirvöld hlutaðeigandi aðildarríkja skulu beita þeim.

Það að útibú sé tilgreint sem mikilvægt skal ekki hafa áhrif á réttindi og skyldur lögbærra yfirvalda samkvæmt þessari tilskipun.

2. Lögbær yfirvöld heimaðildarríkis skulu láta lögbærum yfirvöldum gístiaðildarríkis, þar sem mikilvægt útibú er stofnsett, í té þær upplýsingar sem um getur í c- og d-lið 1. mgr. 132. gr. og leysa af hendi þau verkefni sem um getur í c-lið 1. mgr. 129. gr. í samvinnu við lögbær yfirvöld gístiaðildarríkisins.

Ef lögbær yfirvöld heimaðildarríkis verða vör við neyðarástand innan lánastofnunar, s.s. um getur í 1. mgr. 130. gr., skulu þau, eins fljótt og við verður komið, vara þau yfirvöld við sem um getur í 4. mgr. 49. gr. og í 50. gr.

3. Þegar 131. gr. a gildir ekki skulu lögbær yfirvöld, er hafa eftirlit með lánastofnun, sem er með mikilvæg útibú í öðrum aðildarríkjum, koma á fót og veita formensku samstarfshópi eftirlitsaðila til þess að stuðla að samvinnu skv. 2. mgr. þessarar greinar og 42. gr. Stofnun og starfsemi samstarfshópsins skal byggjast á skriflegum samþykktum sem, að viðhöfðu samráði við hlutaðeigandi lögbær yfirvöld, eru ákvarðaðar af lögbæru yfirvaldi heimaðildarríkis. Lögbær yfirvöld heimaðildarríkis skulu ákveða hvaða lögbæru yfirvöld taka þátt í fundi eða starfsemi samstarfshóps.

Í ákvörðun lögbærs yfirvalds heimaðildarríkis skal tekið tillit til mikilvægis þeirrar eftirlitsstarfsemi sem fyrirhuguð er eða samræma skal að því er varðar þau yfirvöld, einkum hugsanlegra áhrifa á stöðugleika fjármálakerfis í hlutaðeigandi aðildarríki, sem um getur í 3. mgr. 40. gr., og þeirra skuldbindinga sem um getur í 2. mgr. þessarar greinar.

Lögbært yfirvald heimaðildarríkis skal tilkynna öllum aðilum samstarfshópsins fyrirfram um skipulag þess háttar funda, meginumræðuefni þeirra og þá starfsemi sem taka skal til athugunar. Lögbært yfirvald heimaðildarríkis skal einnig tilkynna öllum aðilum samstarfshópsins tímanlega um aðgerðir sem framkvæmdar eru á þessum fundum, eða ráðstafanir sem gerðar eru.

42. gr. b

1. Lögbær yfirvöld skulu við almenn skyldustörf sín taka tillit til samleitni að því er varðar eftirlitstæki og framkvæmd eftirlits við beitingu laga og stjórnarsýslufyrirmæla sem samþykkt eru samkvæmt þessari tilskipun. Í þeim tilgangi skulu aðildarríkin tryggja:

- a) að lögbær yfirvöld taki þátt í starfsemi evrópsku bankaeftirlitsnefndarinnar,
- b) að lögbær yfirvöld fylgi leiðbeiningum, tilmælum, stöðlum og öðrum ráðstöfunum sem evrópska bankaeftirlitsnefndin hefur samþykkt og skal tilgreina ástæður ef þau gera það ekki,
- c) að landsbundnar heimildir, sem veittar eru lögbærum yfirvöldum, hamli þeim ekki við skyldustörf þeirra sem aðilum að evrópsku bankaeftirlitsnefndinni eða samkvæmt tilskipun þessari.

2. Evrópska bankaeftirlitsnefndin skal gefa Evrópuþinginu, ráðinu og framkvæmdastjórninni skýrslu um framþróun í samleitni eftirlits árlega frá og með 1. janúar 2011.“

5) Ákvæðum 49. gr. er breytt sem hér segir:

- a) í stað a-liðar 1. liðar komi eftirfarandi:

„a) seðlabönkum innan seðlabankakerfis Evrópu og öðrum stofnunum sem gegna svipuðu hlutverki á sviði peningamála þegar þessar upplýsingar eiga við um framkvæmd lögboðinna verkefna þeirra, þ.m.t. framkvæmd peningamálastefnu og tengdra lausafjárráðstafana, eftirlit með greiðslum, greiðslujöfnunar- og uppgjörskerfum, og að standa vörð um fjármálakerfið“,

- b) eftirfarandi málsgrein bætist við:

„Ef um neyðarástand er að ræða, eins og um getur í 1. mgr. 130. gr., skulu aðildarríki heimila lögbærum yfirvöldum að veita seðlabönkum innan seðlabankakerfis Evrópu upplýsingar ef þær eru viðeigandi að því er varðar framkvæmd lögboðinna verkefna þeirra, þ.m.t. framkvæmd peningamálastefnu og tengdra lausafjárráðstafana, eftirlit með greiðslum, greiðslujöfnunar- og uppgjörskerfum, og að standa vörð um stöðugleika fjármálakerfisins.“

6) Eftirfarandi málsgrein bætist við í 50. gr.:

„Ef um neyðarástand er að ræða, eins og um getur í 1. mgr. 130. gr., skulu aðildarríki heimila lögbærum yfirvöldum að gefa þeim stofnunum sem um getur í fyrstu málsgrein þessarar greinar viðeigandi upplýsingar í öllum hlutaðeigandi aðildarríkjum.“

7) Ákvæðum 57. gr. er breytt sem hér segir:

- a) í stað a-liðar komi eftirfarandi:

„a) hlutafé í skilningi 22. gr. tilskipunar 86/635/EBE að því marki sem það hefur verið greitt að fullu, að viðbættum tengdum yfirverðsreikningi hlutafjár, ber tap að fullu við áframhaldandi rekstrarhæfi og er á eftir öllum öðrum kröfum í kröfuröð ef til gjaldþrots eða félagsglita kemur,“

- b) eftirfarandi liður bætist við:

„ca) aðrir gerningar en þeir sem um getur í a-lið og sem uppfylla skilyrðin sem sett eru fram í a-, c-, d- og e-lið 2. mgr. 63. gr. og 63. gr. a,“

- c) í stað 3. mgr. komi eftirfarandi:

„Að því er varðar b-lið, skulu aðildarríki heimila að bráðabirgðahagnaður eða hagnaður við lok árs sé talinn með áður en formleg ákvörðun er tekin, svo fremi endurskoðendur reikningskilanna hafi sannreynt þann hagnað og lögbær yfirvöld telji fullsannað að fjárhæð hans hafi verið metin í samræmi við þær meginreglur sem fram koma í tilskipun 86/635/EBE og að hún feli ekki í sér fyrirþjáanleg útgjöld eða arðgreiðslur.“

8) eftirfarandi komi í stað fyrstu málsgreinar 61. gr.:

„Hugtakið eigið fé, eins og það er skilgreint í a- til h-lið 57. gr., felur í sér hámarksfjölda liða og hámarksfjárhæðir. Aðildarríkjum er heimilt að ákvarða um beitingu þessara liða og um frádrátt annarra liða en þeirra sem taldir eru upp í i- til r-lið 57. gr.“

9) eftirfarandi undirgrein bætist við 2. mgr. 63. gr.:

„Gerningar, sem um getur í ca-lið 57. gr., skulu vera í samræmi við skilyrðin sem sett eru fram í a-, c-, d- og e-lið þessarar greinar.“

10) eftirfarandi grein bætist við:

„63. gr. a

1. Gerningar, sem um getur í ca-lið 57. gr., skulu vera í samræmi við skilyrðin sem sett eru fram í 2. til 5. mgr. þessarar greinar.

2. Gerningarnir skulu vera ódagsettir eða hafa upphaflegan lánstíma sem er að lágmarki 30 ár. Gerningarnir geta falið í sér einn eða fleiri kaupréttarsamninga samkvæmt einhliða ákvörðun útgefanda, en þeir skulu ekki innleystir fyrr en fimm árum eftir útgáfudag. Ef í ákvæðum, sem gilda um ódagsetta gerninga, er kveðið á um hóflegan hvata lánastofnunar til innlausnar eftir því sem lögbær yfirvöld ákvarða, skal þess háttar hvati ekki koma til framkvæmdar innan 10 ára frá útgáfudegi. Í ákvæðum, sem gilda um dagsetta gerninga, skal ekki heimilað að hvetja til innlausnar á öðrum degi en gjalddaga.

Dagsetta og ódagsetta gerninga má aðeins innkalla eða innleysa ef um fyrirframsamþykki lögbærra yfirvalda er að ræða. Lögbær yfirvöld geta veitt samþykki sitt, að því tilskildu að beiðnin sé gerð að frumkvæði lánastofnunarinnar og að áhrifin á fjárhagslega stöðu eða gjaldþol lánastofnunarinnar verði ekki of mikil. Lögbær yfirvöld geta krafist þess að lánastofnanir skipti gerningnum út fyrir liði sem eru af sömu eða meiri gæðum en þeim sem um getur í a- eða ca-lið 57. gr.

Lögbær yfirvöld skulu krefjast frestunar innlausnar á dagsettum gerningum ef lánastofnunin uppfyllir ekki þær eiginfjákröfur sem settar eru fram í 75. gr. og geta þannig krafist frestunar á öðrum tímum á grundvelli fjárhagslegrar stöðu og gjaldþols lánastofnana.

Lögbært yfirvald getur á hverjum tíma veitt heimild fyrir innlausn dagsettra gerninga fyrir gjalddaga ef um er að ræða breytingar á gildandi skattareglum eða flokkun þess háttar gerninga samkvæmt reglugerðarákvæðum sem voru ekki fyrirsjáanlegar á útgáfudegi.

3. Þau ákvæði sem gilda um gerninginn skulu gera lánastofnun kleift, þegar nauðsyn krefur, að hætta greiðslu vaxta eða arðs í ótiltekinn tíma á óuppsöfnuðum grunni.

Lánastofnunin skal þó hætta þess háttar greiðslum ef þær uppfylla ekki þær eiginfjákröfur sem settar eru fram í 75. gr.

Lögbær yfirvöld geta krafist þess að hætt sé við þess konar greiðslur á grundvelli fjárhagslegrar stöðu eða gjaldþols lánastofnunarinnar. Hvers konar frestun greiðslu skal ekki hafa áhrif á rétt lánastofnunar til að skipta vaxta- eða arðgreiðslu út fyrir greiðslu í formi gernings sem um getur í a-lið 57. gr., að því tilskildu að þess háttar aðferð geri lánastofnun kleift að halda fjármagni sínu. Þess konar skipting getur fallið undir sérstök skilyrði sem lögbær yfirvöld setja.

4. Í ákvæðum, sem gilda um gerning, skal koma fram að höfuðstóll, ógreiddir vextir eða arður skuli geta staðið undir tapi og hindri ekki endurfjármögnun lánastofnunar með viðeigandi aðferðum sem evrópska bankaeftirlitsnefndin hefur útfært skv. 6. mgr.

5. Ef um gjaldþrot eða félagsslit lánastofnunar er að ræða skal ráða gerningum á eftir þeim liðum sem um getur í 2. mgr. 63. gr.

6. Evrópska bankaeftirlitsnefndin skal taka saman ítarlegar leiðbeiningar um samleitni eftirlitsaðferða, að því er varðar þá gerninga sem um getur í 1. mgr. þessarar greinar og a-lið 57. gr., og hafa eftirlit með beitingu þeirra. Framkvæmdastjórnin skal, eigi síðar en 31. desember 2011, endurskoða beitingu þessarar greinar og leggja skýrslu fyrir Evrópuþingið og ráðið, ásamt viðeigandi tillögum sem miða að því að tryggja gæði eigin fjár.“

11) í stað a-liðar 1. mgr. 65. gr. komi eftirfarandi:

„a) sérhverja hlutdeild minnihluta í skilningi 21. gr. tilskipunar 83/349/EBE þar sem heildarsamrunaaðferð er beitt. Þeir gerningar sem um getur í ca-lið 57. gr. sem leiða til hlutdeildar minnihluta skulu uppfylla kröfur sem settar eru fram í a-, c-, d- og e-lið 2. mgr. 63. gr. og a-lið 63. gr. og 66. gr.“

12) Ákvæðum 66. gr. er breytt sem hér segir:

a) í stað 1. og 2. mgr. komi eftirfarandi:

„1. Liðir þeir sem um getur í d- til h-lið 57. gr. skulu háðir eftirfarandi takmörkunum:

- a) heildarfjárhæð í liðum, sem um getur í d- til h-lið 57. gr., má ekki vera hærri en sem nemur 100% af samanlögðum liðum í a- til ca-lið, að fráregnum liðum í i-, j- og k-lið þeirrar greinar og
- b) heildarfjárhæð í liðum, sem um getur í g- til h-lið 57. gr., má ekki vera hærri en sem nemur 50% af samanlögðum liðum í a- til ca-lið að fráregnum liðum í i-, j- og k-lið þeirrar greinar.

1a. Þrátt fyrir 1. mgr. þessarar greinar skal heildarfjárhæð í ca-lið 57. gr. háð eftirfarandi takmörkunum:

- a) gerningar, sem skal breyta ef um neyðarástand er að ræða og hægt er að breyta að frumkvæði lögbærs yfirvalds á hverjum tíma á grundvelli fjárhagslegrar stöðu og gjaldþols útgefanda í þá liði sem um getur í a-lið 57. gr. innan fyrirframákveðins tímaramma, skulu samtals ekki vera hærri en sem nemur 50% af samanlögðum liðunum í a- til ca-lið að fráregnum liðunum í i-, j- og k-lið þeirrar greinar,
- b) heildarfjárhæð allra annarra gerninga, innan þeirra marka sem um getur í a-lið þessarar greinar, má ekki vera hærri en sem nemur 35% af samanlögðum liðunum í a- til ca-lið að fráregnum liðunum í i-, j- og k-lið 57. gr.,
- c) heildarfjárhæð dagsettra og ódagsettra gerninga, sem fela í sér hvata til innlausnar fyrir lánastofnun og eru innan þeirra marka sem um getur í a- og b-lið þessarar greinar, má ekki vera hærri en sem nemur 15% af samanlögðum liðunum í a- til ca-lið að fráregnum liðunum í i-, j- og k-lið 57. gr.,
- d) fjárhæð liða, sem er umfram þau mörk sem sett eru fram í a-, b- og c-lið, skal falla undir hámarkið sem fram kemur í 1. mgr. þessarar greinar.

2. Heildarfjárhæð liða sem um getur í l- til r-lið 57. gr. skal dregin að hálfu frá heildarfjárhæð liða, sem um getur í a- til ca-lið, að frádrögnum liðunum í i-, j- og k-lið og að hálfu frá heildarfjárhæð liða sem um getur í d- til h-lið í þeirri grein, eftir beitingu takmarkana sem mælt er fyrir um í 1. mgr. þessarar greinar. Ef helmingur heildarfjárhæðar liðanna í l- til r-lið 57. gr. er hærri en heildarfjárhæð liðanna í d- til h-lið þeirrar greinar skal umframfjárhæð dregin frá heildarfjárhæð liðanna í a- til ca-lið að frádrögnum liðunum í i-, j- og k-lið í þeirri grein. Liðir, sem um getur í r-lið 57. gr., skulu ekki dregnir frá ef þeir hafa verið taldir með í útreikningi á fjárhæðum áhættuveginna áhættuskuldbindinga að því er varðar 75. gr., eins og um getur í 4. hluta IX. viðauka.“

b) í stað 4. mgr. komi eftirfarandi:

„4. Lögbær yfirlönd geta veitt lánastofnunum heimild til að fara tímabundið yfir þau mörk sem sett eru í 1. mgr. og a-lið 1. mgr., sé um neyðarástand að ræða.“

13. Í stað undirfyrirsagnar 2. undirþáttar, 2. hluta, 2. kafla, V. bóls „Útreikningur á kröfum“ kemur „Útreikningur og upplýsingaskýlda“.

14. Eftirfarandi undirliður bætist við á eftir fyrsta undirlið 2. mgr. 74. gr.:

„Að því er varðar tilkynningu lánastofnana á þessum útreikningum skulu lögbær yfirlönd frá 31. desember 2012 nota samræmda framsetningu, tíðni og tilkynningardaga. Til að greiða fyrir þessu skal evrópska bankaeftirlitsnefndin taka saman leiðbeiningar um innleiðingu á samræmdu skýrslusniði í Bandalaginu fyrir 1. janúar 2012. Framsetningaraðferðin skal vera í réttu hlutfalli við eðli og umfang þeirrar starfsemi sem lánastofnun annast og það hversu flókin hún er.“

15. Í stað 2. mgr. 81. gr. komi eftirfarandi:

„2. Lögbær yfirlönd skulu eingöngu viðurkenna utanaðkomandi lánshæfismatsstofnun að því er varðar 80. gr. ef þau eru fullviss um að matsaðferð hennar fari að kröfunum um hlutlægni, óhæði, stöðuga endurskoðun og gagnsæi og að lánsmat, sem leiðir þar af, uppfylli kröfurnar um trúverðuleika og gagnsæi. Lögbær yfirlönd skulu, að því er þetta varðar, taka tillit til tæknilegra skilyrða sem sett eru fram í 2. hluta VI. viðauka. Ef utanaðkomandi lánshæfismatsstofnun er skráð sem lánshæfismatsstofnun í samræmi við reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (EB) nr. 1060/2009 frá 16. september 2009 um lánshæfismatsstofnanir⁽¹⁾ skulu lögbær yfirlönd taka til athugunar hvort kröfur um hlutlægni, óhæði, stöðuga endurskoðun og gagnsæi séu uppfylltar að því er matsaðferð varðar.“

16) Ákvæðum 87. gr. er breytt sem hér segir:

a) Í stað 11. mgr. komi eftirfarandi:

„11. Ef áhættuskuldbindingar í formi fyrirtækis um sameiginlega fjárfestingu (CIU) standast viðmiðanir, sem settar eru fram í 77. og 78. lið 1. hluta VI. viðauka, og lánastofnunin gerir sér grein fyrir öllum eða hluta undirliggjandi áhættuskuldbindinga fyrirtækja um sameiginlega fjárfestingu, skal lánastofnunin telja þessar undirliggjandi skuldbindingar með í útreikningi á fjárhæðum áhættuveginna áhættuskuldbindinga og fjárhæðum vænts taps í samræmi við þær aðferðir sem settar eru fram í þessum undirþætti. Ákvæði 12. mgr. skulu gilda um þann hluta undirliggjandi áhættuskuldbindinga fyrirtækis um sameiginlega fjárfestingu sem lánastofnun er ekki kunnugt um eða ekki er sanngjarn að ætla að henni sé kunnugt um. Ákvæði 12. mgr. gilda einkum þegar óþarflega þyngjandi væri fyrir lánastofnun að athuga undirliggjandi áhættuskuldbindingar, til að reikna fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga og vænts taps í samræmi við þær aðferðir sem settar eru fram í þessum undirþætti.“

Ef lánastofnun uppfyllir ekki skilyrðin fyrir notkun aðferðanna, sem settar eru fram í þessum undirþætti, að því er varðar allar eða hluta undirliggjandi áhættuskuldbindinga fyrirtækis um sameiginlega fjárfestingu, skulu fjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga og fjárhæðir vænts taps reiknaðar í samræmi við eftirfarandi aðferðir:

a) aðferðina, sem sett er fram í 19. til 21. lið 1. hluta VII. viðauka, vegna áhættuskuldbindinga í flokki áhættuskuldbindinga sem um getur í e-lið 1. mgr. 86. gr.

b) aðferðina, sem sett er fram í 78. til 83. gr. vegna allra annarra undirliggjandi áhættuskuldbindinga, með fyrirvara um eftirfarandi breytingar:

i. að því er varðar áhættuskuldbindingar sem falla undir sérstaka áhættuvog áhættuskuldbindinga, sem ekki hafa verið metnar eða eru í því lánshæfisgæðaðprepi sem hefur hæstu áhættuvogina í tilteknum flokki áhættuskuldbindinga, skal margfalda áhættuvogina með stuðlinum tveimur en það skal ekki vera hærra en 1250%,

ii. að því er varðar allar aðrar áhættuskuldbindingar skal margfalda áhættuvogina með stuðlinum 1,1 og skal það að minnsta kosti vera 5%.

Ef lánastofnunin, að því er varðar a-lið, getur ekki gert greinarmun á áhættuskuldbindingum vegna óskráðra hlutabréfa (e. private equity), áhættuskuldbindingum, sem viðskipti eru með á skipulegum verðbréfamarkaði, og öðrum áhættuskuldbindingum vegna hlutabréfa skal hún fara með áhættuskuldbindingarnar, sem um ræðir, eins og aðrar áhættuskuldbindingar vegna hlutabréfa. Ef þessar áhættuskuldbindingar, með fyrirvara um 6. mgr. 154. gr., ásamt beinum áhættuskuldbindingum lánastofnunar í

⁽¹⁾ Stjótt. ESB L 302, 17.11.2009, bls. 1.

viðkomandi áhættuflokki, eru óverulegar í skilningi 2. mgr. 89. gr. má beita 1. mgr. 89. gr. að fengnu samþykki lögbæra yfirvalda.“

b) eftirfarandi komi í stað annarrar undirgreinar 12. gr.:

„Ef lánastofnanir kjósa að beita fremur annarri aðferð en lýst er í fyrstu undirgrein geta þær reiknað sjálfar eða treyst á þriðja aðila að reikna og tilkynna um meðalfjárhæðir áhættuveginna áhættuskuldbindinga, sem byggðar eru á undirliggjandi áhættuskuldbindingum fyrirtækis um sameiginlega fjárfestingu, í samræmi við aðferðir sem um getur í a- og b-lið 11. mgr., að því tilskildu að tryggt sé á fullnægjandi hátt að útreikningarnir og tilkynningarnar séu réttar.“

17) Í d-lið 1. mgr. 89. gr. komi eftirfarandi í stað inngangshlutans:

„d) áhættuskuldbindingum gagnvart ríkisstjórnnum aðildarríkja og héraðsstjórnnum þeirra, staðaryfirvöldum og stjórnarsýsluaðilum ef.“

18) Í stað 2. mgr. 97. gr. komi eftirfarandi:

„2. Lögbær yfirvöld skulu eingöngu viðurkenna utanaðkomandi lánshæfismatsstofnun sem hæfa, að því er varðar 1. mgr. þessarar greinar, ef þau eru sannfærð um að hún fari að kröfunum sem mælt er fyrir um í 81. gr., með tilliti til tæknilegu viðmiðanna sem sett eru fram í 2. hluta VI. viðauka og að hún hafi sýnt fram á getu á sviði verðbréfunar, sem hægt er að færa sönnur á með afgerandi viðurkenningu markaðar. Ef utanaðkomandi lánshæfismatsstofnun er skráð sem lánshæfismatsfyrirtæki í samræmi við reglugerð (EB) nr. 1060/2009 skulu lögbær yfirvöld taka til athugunar hvort kröfur um hlutlægni, óhæði, stöðuga endurskoðun og gagnsæi eru uppfylltar að því er varðar matsaðferð.“

19) Ákvæðum 106. gr. er breytt sem hér segir:

a) í stað 2. mgr. komi eftirfarandi:

„2. Eftirfarandi skal ekki teljast til áhættuskuldbindinga:

a) ef um er að ræða gjaldeyrisviðskipti, áhættuskuldbindingar í tengslum við eðlilegt uppgjör næstu tvo viðskiptadaga eftir greiðslu,

b) ef um er að ræða viðskipti vegna kaupa eða sölu á verðbréfum, áhættuskuldbindingar í tengslum við eðlilegt uppgjör næstu fimm viðskiptadaga eftir greiðslu eða afhendingu verðbréfanna, eftir því hvort er fyrir,

c) ef um er að ræða millifærslu peninga, þ.m.t. framkvæmd greiðsluþjónustu, greiðsluþjónun og uppgjör í hvaða gjaldmiðli sem er og millibankaviðskipti eða uppgjör fjármálagerninga,

uppgjör og vörsluþjónustu, seinkaða móttöku fjármögnunar og aðrar áhættuskuldbindingar vegna starfsemi viðskiptavinar sem varir ekki lengur en næstkomandi viðskiptadag eða

d) ef um er að ræða millifærslu peninga, þ.m.t. framkvæmd greiðsluþjónustu, greiðsluþjónun og uppgjör í hvaða gjaldmiðli sem er og millibankaviðskipti, áhættuskuldbindingar innan dags gagnvart stofnunum sem veita þá þjónustu.

Evrópska bankaeftirlitsnefndin skal leggja fram leiðbeiningar til þess að bæta samleitni eftirlitsaðferða með því að beita undanþágunum í c- og d-lið.“

b) eftirfarandi málsgrein bætist við:

„3. Til þess að ákvarða hvort um er að ræða hóp tengdra viðskiptavina, að því er varðar þær áhættuskuldbindingar sem um getur í m-, o- og p-lið 1. mgr. 79. gr., þegar um er að ræða áhættuskuldbindingar gagnvart undirliggjandi eign, skal lánastofnun meta áætlunina, undirliggjandi áhættuskuldbindingar eða hvort tveggja. Í því augnamiði skal lánastofnun meta efnahagslegt inntak og kerfisáhættu í skipulagi viðskiptanna.“

20) Í stað 107. gr. komi eftirfarandi:

„107. gr.

Að því er varðar útreikning á virði áhættuskuldbindinga í samræmi við þennan þátt, merkir hugtakið „lánastofnun“ einnig hvers konar einkafyrirtæki eða opinbert fyrirtæki, þ.m.t. útibú, sem fellur að skilgreiningu á „lánastofnun“ og hefur tilskilin starfsleyfi í þriðja landi.“

21) Í stað 110. gr. komi eftirfarandi:

„110. gr.

1. Lánastofnun skal senda lögbærum yfirvöldum eftirfarandi upplýsingar um allar stórar áhættuskuldbindingar, þ.m.t. stórar áhættuskuldbindingar sem eru undanþegnar beitingu 1. mgr. 111. gr.:

a) auðkenningu á viðskiptavini eða hópi tengdra viðskiptavina sem lánastofnun ber stóra áhættuskuldbindingu gagnvart,

b) virði áhættuskuldbindingar áður en tekið er tillit til áhrifa af því að draga úr útlánaáhættu, þegar við á,

c) tegund fjármagnaðrar eða ófjármagnaðrar útlánavarnar, ef þess háttar vörn er notuð,

d) virði áhættuskuldbindingar eftir að tekið hefur verið tillit til áhrifa af því að draga úr útlánaáhættu, sem reiknuð er með tilliti til 1. mgr. 111. gr.

Ef lánastofnun heyrir undir 84.–89. gr. skulu 20 stærstu áhættuskuldbindingar hennar á samstæðugrundvelli, að undanskildum þeim sem undanþegnar eru beitingu 1. mgr. 111. gr., gerðar aðgengilegar lögberum yfirvöldum.

2. Aðildarríki skulu sjá til þess að skýrslugjöf fari fram að minnsta kosti tvisvar á ári. Lögber yfirvöld skulu frá 31. desember 2012 notast við samræmda framsetningu, tíðni og dagsetningar við skýrslugjöf. Til að greiða fyrir því skal evrópska bankaefirlitsnefndin útfæra leiðbeiningar um að innleiða samræmda skýrslugjöf í Bandalaginu eigi síðar en 1. janúar 2012. Framsetningaraðferðin skal vera í réttu hlutfalli við eðli og umfang starfsemi lánastofnunarinnar og það hversu flókin hún er.

3. Aðildarríkin skulu gera kröfu um að lánastofnanir greini, að því marki sem unnt er, áhættuskuldbindingar gagnvart útgefendum trygginga, veitendum ófjármagnaðrar útlánavarnar og eignum, sem liggja til grundvallar skv. 3. mgr. 106. gr. að því er varðar hugsanlega samþjöppun, og grípa til aðgerða, eftir því sem við á, og gefa skýrslu um mikilvægar niðurstöður til lögbers yfirvalds þeirra.“

22) Ákvæðum 111. gr. er breytt sem hér segir:

a) í stað 1. mgr. komi eftirfarandi:

„1. Lánastofnun skal ekki stofna til áhættuskuldbindingar, eftir að hún hefur tekið tillit til áhrifa af því að draga úr útlánaáhættu í samræmi við 112.–117. gr., gagnvart viðskiptavini eða hópi tengdra viðskiptavina ef virði hennar er yfir 25% af eigin fé lánastofnunar.

Ef viðskiptavinur er stofnun eða ef ein eða fleiri stofnanir eru innan hóps tengdra viðskiptavina, skal það virði ekki vera umfram 25% eigin fjár lánastofnunar eða 150 milljónir evra, eftir því hvort er hærra, að því tilskildu að heildarfjárhæð áhættuskuldbindinga, eftir að tekið hefur verið tillit til áhrifa af því að draga úr útlánaáhættu í samræmi við 112. til 117. gr., gagnvart öllum tengdum viðskiptavinum, sem ekki eru stofnanir, fari ekki yfir 25% af eigin fé lánastofnunar.

Ef fjárhæðin 150 milljónir evra er hærri en sem nemur 25% af eigin fé lánastofnunar skal virði áhættuskuldbindingar, að teknu tilliti til áhrifa af því að draga úr útlánaáhættu í samræmi við 112. til 117. gr., ekki fara yfir hæfileg mörk með tilliti til eigin fjár lánastofnunar. Lánastofnanir skulu ákveða þau mörk í samræmi við þær stefnur og verklagsreglur sem um getur í 7. lið V. viðauka til að fjalla um og stýra samþjöppunaráhættu, og skulu þau ekki vera hærri en sem nemur 100% af eigin fé lánastofnunar.

Aðildarríkjum er heimilt að setja lægri mörk en 150 milljónir evra og skulu þau upplýsa framkvæmdastjórnina um það.“

b) ákvæði 2. og 3. mgr. falli brott,

c) í stað 4. mgr. komi eftirfarandi:

„4. Lánastofnun skal ávallt virða viðeigandi mörk sem mælt er fyrir um í 1. mgr. Ef í undantekningartilvikum er farið yfir þessi mörk skal skýra lögberum yfirvöldum tafarlaust frá virði áhættuskuldbindinganna og geta þau, ef aðstæður leyfa, veitt lánastofnuninni tiltekinn tíma til að laga sig að þessum mörkum.

Ef fjárhæðin 150 milljónir evra, sem um getur í 1. mgr., á við geta lögber yfirvöld í hverju tilviki fyrir sig heimilað að lánastofnunin fari yfir 100% mörkin með tilliti til eigin fjár hennar.“

23) Ákvæðum 112. gr. er breytt sem hér segir:

a) í stað 2. mgr. komi eftirfarandi:

„2. Með fyrirvara um 3. mgr. þessarar greinar, þar sem viðurkenning á fjármagnaðri eða ófjármagnaðri útlánavörn er heimil skv. 113.–117. gr., skal hún veitt með fyrirvara um að farið sé að kröfum um viðurkenningu og öðrum lágmarkskröfum sem settar eru fram í 90.–93. gr.“

b) eftirfarandi málsgrein bætist við:

„4. Að því er varðar þennan þátt skal lánastofnun ekki taka tillit til þeirra trygginga sem um getur í 20. til 22. lið fyrsta hluta VIII. viðauka, nema það sé heimilt skv. 115. gr.“

24) Ákvæðum 113. gr. er breytt sem hér segir:

a) ákvæði 1. og 2. mgr. falli brott,

b) ákvæðum 3. mgr. er breytt sem hér segir:

i. eftirfarandi komi í stað inngangshlutans:

„3. Eftirfarandi tegundir áhættuskuldbindinga skulu undanþegnar beitingu 1. mgr. 111. gr.“

ii. í stað e- og f-liða komi eftirfarandi:

„e) eignaliðir, sem fela í sér kröfur á héraðsstjórnir eða staðaryfirvöld í aðildarríkjum, þar sem þessum kröfum yrði úthlutað 0% áhættuvog skv. 78.–83. gr., og aðrar áhættuskuldbindingar gagnvart þessum héraðsstjórnunum eða staðaryfirvöldum, eða ábyrgðir, sem þau veita, þar sem kröfur fengu 0% áhættuvog skv. 78.–83. gr.,

f) áhættuskuldbindingar vegna mótaðila, sem um getur í 7. eða 8. mgr. 80. gr., ef þær fengju áhættuvægið 0% skv. 78.–83. gr. með áhættuskuldbindingu, sem ekki fellur að þeim viðmiðunum, hvort sem hún er undanþegin 1. mgr. 111. gr. eða ekki, skal farið með sem áhættuskuldbindingar vegna þriðja aðila.“

iii. í stað i-liðar komi eftirfarandi:

„i) áhættuskuldbindingar vegna ónotaðra lánsheimilda sem flokkaðar eru sem áhættulítill liður utan efnahagsreiknings í II. viðauka, svo fremi samningur hafi verið gerður við viðkomandi viðskiptavin eða hóp tengdra viðskiptavina, þar sem kveðið er á um að einungis megi draga á heimildina ef fullvíst er að ekki verði farið yfir mörkin skv. 1. mgr. 111. gr.“

iv. ákvæði j- til t-liðar eru felld brott,

v. þriðji, fjórði og fimmti undirliður eru felldir brott,

c) eftirfarandi málsgrein bætist við:

„4. Lögbærum yfirvöldum er heimilt, að einhverju eða öllu leyti, að undanskilja eftirfarandi tegundir áhættuskuldbindinga frá ákvæðum 1. mgr. 111. gr.:

a) sértryggð skuldabréf samkvæmt skilgreiningu 68., 69. og 70. liðar 1. hluta VI. viðauka,

b) eignaliði, sem fela í sér kröfur á héraðsstjórnir eða staðaryfirvöld í aðildarríkjum, þar sem þessum kröfum yrði úthlutað 20% áhættuvog skv. 78.–83. gr., og aðrar áhættuskuldbindingar gagnvart þessum héraðsstjórnnum eða staðaryfirvöldum, eða ábyrgðir, sem þau veita, þar sem kröfur fengju 20% áhættuvog skv. 78.–83. gr.,

c) þrátt fyrir f-lið 3. mgr. þessarar greinar, áhættuskuldbindingar lánastofnunar, þ.m.t. hlutdeild eða annars konar eignarhald, við móðurfélag hennar, við önnur dótturfélög þess móðurfélags eða eigin dótturfélög, að því tilskildu að þau fyrirtæki séu undir samstæðueftirliti því sem haft er með lánastofnuninni sjálfri í samræmi við þessa tilskipun eða sambærilegar, gildandi reglur í þriðja landi; með þær tegundir áhættuskuldbindinga, sem ekki uppfylla þessi skilyrði, hvort sem þær eru undanþegnar 1. mgr. 111. gr. eða ekki, skal farið sem áhættuskuldbindingu gagnvart þriðja aðila,

d) eignaliði, sem fela í sér kröfur á og aðrar áhættuskuldbindingar gagnvart, þ.m.t. hlutdeild eða annars konar eignarhald, héraðs- eða svæðislánastofnunum sem lánastofnunin er tengd innan tengslanets í samræmi við ákvæði laga eða reglna og sem hafa samkvæmt þessum ákvæðum greiðslujöfnunarhlutverki að gegna innan kerfisins,

e) eignaliði, sem fela í sér kröfur á og aðrar áhættuskuldbindingar gagnvart lánastofnunum, sem stofnað er til af hálfu lánastofnana, sem starfa ekki á samkeppnisgrundvelli, og lánveitingar samkvæmt lögleiddum áætlunum eða samþykktum, til að styðja við tiltekna geira atvinnulífsins samkvæmt einhvers konar eftirliti stjórnvalda og takmörkunum á notkun lánanna, að því tilskildu að viðkomandi áhættuskuldbinding stafi af þess háttar útlánnum sem eru framlánuð lánþegunum fyrir milligöngu annarra lánastofnana,

f) eignaliði, sem fela í sér kröfur og áhættuskuldbindingar gagnvart stofnunum, að því tilskildu að þessar áhættuskuldbindingar feli ekki í sér eigið fé slíkra stofnana, vari ekki lengur en næstkomandi viðskiptadag og séu ekki tilgreindar í einhverjum af helstu viðskiptagjaldmiðlum,

g) eignaliði, sem fela í sér kröfur um lágmarksvarasjóði á seðlabanka sem eru í vörslum viðkomandi seðlabanka og tilgreindir í gjaldmiðli viðkomandi þjóðar,

h) eignaliði, sem fela í sér lögbundnar kröfur á ríkisstjórnir um lausafjárstöðu í ríkisskuldabréfum, sem tilgreind eru og fjármögguð í gjaldmiðli viðkomandi þjóðar, að því tilskildu að lánshæfismat þessara ríkisstjórna, sem utanaðkomandi lánshæfismatsstofnun gefur út samkvæmt ákvörðun lögbærs yfirvalds, sé í fjárfestingarflokki (e. investment grade),

i) 50% af bankaábyrgðum, með litla eða miðlungsáhættu, utan efnahagsreiknings og af þeim ónotuðu lánsheimildum, með litla eða miðlungsáhættu, sem um getur í II. viðauka og háðar eru samkomulagi lögbærra yfirvalda, 80% af tryggingum öðrum en útlántryggingum á lagalegum eða stjórnsýslulegum grundvelli og eru veittar aðilum sem hafa stöðu lánastofnunar í gagnkvæmu ábyrgðarkerfi,

j) tryggingar, sem krafist er samkvæmt lögum og notaðar eru þegar veðlán, sem fjármagnað er með útgáfu veðskuldabréfs, er greitt til veðlánstaka fyrir fyrstu lokaskráningu veðs í þinglýsingarbók, að því tilskildu að tryggingin sé ekki notuð til að draga úr áhættu við útreikning á áhættuvegnum eignum.“

25) Ákvæðum 114. gr. er breytt sem hér segir:

a) í stað 1. mgr. komi eftirfarandi:

„1. Með fyrirvara um 3. mgr. þessarar greinar, að því er varðar útreikning á virði áhættuskuldbindinga með tilliti til 1. mgr. 111. gr., getur lánastofnun notað „að fullu leiðrétt virði áhættu“, eins og hún er reiknuð skv. 90. til 93. gr., að teknu tilliti til þess að dregið hafi verið úr útlánaáhættu, leiðréttinga vegna flóks og mismunandi binditíma (E*).“

b) ákvæðum 2. mgr. er breytt sem hér segir:

i. í stað fyrstu undirgreinar komi eftirfarandi:

„Með fyrirvara um 3. mgr. þessarar greinar skal lánastofnun, sem heimilt er að nota eigið mat á tapi, að teknu tilliti til vanefnda, og breytistuðla vegna flokks áhættuskuldbindinga skv. 84.–89. gr., heimilt — ef hún getur með fullnægjandi hætti, að mati lögbærra yfirvalda, áætlað áhrif fjárhagslegra trygginga á áhættuskuldbindingar sínar og aðgreint frá öðrum þáttum taps, sem máli skipta, að teknu tilliti til vanefnda — að taka slík áhrif með við útreikning á virði áhættuskuldbindinga að því er varðar 1. mgr. 111. gr.“

ii. í stað fjórða undirliðar komi eftirfarandi:

„Lánastofnunum, sem heimilt er að nota eigið mat á tapi, að teknu tilliti til vanefnda, og breytistuðla vegna áhættuskuldbindingaflokka skv. 84.–89. gr., sem reikna ekki virði áhættuskuldbindinga sinna með aðferðinni sem um getur í fyrstu undirgrein þessarar greinar, er heimilt að nota heildaraðferðina (Financial Collateral Comprehensive Method), sem byggist á fjárhagslegri tryggingu, eða aðferðina, sem sett er fram í b-lið 1. mgr. 117. gr., við útreikninga á virði áhættuskuldbindinga.“

c) ákvæðum 3. mgr. er breytt sem hér segir:

i. í stað fyrstu undirgreinar komi eftirfarandi:

„Lánastofnun, sem notar heildaraðferðina, sem byggist á fjárhagslegri tryggingu, eða er heimilt að nota aðferðirnar, sem lýst er í 2. mgr. þessarar greinar við útreikninga á virði áhættuskuldbindinga að því er varðar 1. mgr. 111. gr., skal gera reglubundnar álagsprófanir á uppsafnaðri útlánaáhættu sinni, þ.m.t. í tengslum við söluvirði hvers konar tryggingar sem tekin hefur verið.“

ii. í stað fjórða undirliðar komi eftirfarandi:

„Þegar þess konar álagsprófun bendir til lægra söluvirðis tryggingar, sem tekið hefur verið við, en heimilt væri að taka tillit til samkvæmt heildaraðferðinni, sem byggist á fjárhagslegri tryggingu eða þeirri aðferð sem lýst er í 2. mgr. þessarar greinar, eins og við á, skal virði tryggingar, sem heimilt er að taka með í útreikninga á virði áhættuskuldbindinganna, að því er varðar 1. mgr. 111. gr., lækkað í samræmi við það.“

iii. eftirfarandi komi í stað b-liðar fimmtu undirgreinar:

„b) stefnur og verklagsreglur þegar álagsprófun bendir til lægra söluvirðis trygginga en gert var ráð fyrir við notkun heildaraðferðar sem byggist á fjárhagslegri tryggingu eða þeirri aðferð sem lýst er í 2. mgr. og“,

d) ákvæði 4. mgr. falli brott,

26. Í stað 115. gr. komi eftirfarandi:

„115. gr.

1. Að því er varðar þennan þátt (e. Section) er lánastofnun heimilt að lækka virði áhættuskuldbindingar um allt að 50% af virði viðkomandi íbúðarhúsnæðis ef annað hvort eftirfarandi skilyrða er uppfyllt:

a) áhættuskuldbindingin er tryggð með veði í íbúðarhúsnæði eða hlutabréfum í finnskum húsnæðisfélögum, sem starfa í samræmi við finnsku húsnæðismálalögin frá 1991 eða síðari, jafngild lög,

b) áhættuskuldbindingin tengist kaupleigusamningi og leigusálinn hefur fullt eignarhald á íbúðarhúsnæðinu, sem er í leigu, svo fremi leigutaki nýti ekki forkaupsrétt sinn.

Verð eignarinnar skal reiknað, þannig að lögbær yfirvöld telji fullnægjandi, á grundvelli varfærinna matsreglna sem mælt er fyrir um í lögum eða stjórnsýslufyrirmælum. Matið skal framkvæmt að minnsta kosti einu sinni á þriggja ára fresti að því er varðar íbúðarhúsnæði.

Kröfunum, sem settar eru fram í 8. lið 2. hluta VIII. viðauka og 62.–65. lið 3. hluta VIII. viðauka, skal beitt að því er varðar þessa málsgrein.

„Íbúðarhúsnæði“ merkir húsnæði sem eigandi býr í eða leigir út.

2. Að því er varðar þennan þátt er lánastofnun aðeins heimilt að lækka virði áhættuskuldbindingar um allt að 50% af virði þess atvinnuhúsnæðis sem um er að ræða ef viðkomandi lögbær yfirvöld aðildarríkisins, sem atvinnuhúsnæðið er í, heimila að eftirfarandi áhættuskuldbindingar fái 50% áhættuvog í samræmi við 78.–83. gr.:

a) áhættuskuldbindingar, sem eru tryggðar með veði í skrifstofuhúsnæði eða öðru atvinnuhúsnæði eða með hlutabréfum í finnskum húsnæðisfélögum, sem starfa í samræmi við finnsku húsnæðismálalögin frá 1991 eða nýrri jafngild lög, að því er varðar skrifstofur eða annað atvinnuhúsnæði eða

b) áhættuskuldbindingar sem tengjast kaupleigusamningum er varða skrifstofur eða annað atvinnuhúsnæði.

Verð eignarinnar skal reiknað, þannig að lögbær yfirvöld telji fullnægjandi, á grundvelli varfærinna matsreglna sem mælt er fyrir um í lögum eða stjórnsýslufyrirmælum.

Atvinnuhúsnæði skal vera fullbyggt, í leigu og gefa af sér viðeigandi leigutekjur.“

27) Ákvæði 116. gr. falli brott,

Að því er varðar þessa grein merkir „að halda eftir hreinni, fjárhagslegri hlutdeild“:

28) Ákvæðum 117. gr. er breytt sem hér segir:

a) í stað 1. mgr. komi eftirfarandi:

„1. Ef þriðji aðili tryggir áhættuskuldbindingu gagnvart viðskiptavini eða hún er tryggð með veði, sem þriðji aðili gefur út, er lánastofnun heimilt að:

a) líta á þann hluta áhættuskuldbindingarinnar, sem er tryggð, sem áhættuskuldbindingu gagnvart ábyrgðaraðila fremur en gagnvart viðskiptavini, að því tilskildu að ótryggð áhættuskuldbinding gagnvart útgefanda tryggingarinnar fengi sömu eða lægri áhættuvog en áhættuvog hins ótryggða hluta áhættuskuldbindingarinnar gagnvart viðskiptavininum skv. 78.–83. gr.,

b) líta á þann hluta áhættuskuldbindingarinnar, sem er tryggður með veði í markaðsvirði viðurkenndrar tryggingar, sem áhættuskuldbindingu gagnvart þriðja aðila fremur en gagnvart viðskiptavini, að því tilskildu að áhættuskuldbindingin sé tryggð með veði og tryggður hluti áhættuskuldbindingarinnar fengi sömu eða lægri áhættuvog en áhættuvog ótryggða hluta áhættuskuldbindingarinnar gagnvart viðskiptavininum skv. 78.–83. gr.

Lánastofnun skal ekki nota þá aðferð sem um getur í b-lið fyrstu undirgreinar ef um er að ræða mismæmi milli binditíma áhættuskuldbindingar og binditíma áhættuvarnar.

Að því er varðar þennan þátt er lánastofnun aðeins heimilt að nota bæði heildaraðferðina, sem byggist á fjárhagslegri tryggingu, og þá meðferð sem um getur í b-lið fyrstu undirgreinar, ef leyfilegt er að nota bæði heildaraðferðina sem byggist á fjárhagslegri tryggingu og einföldu aðferðina um fjárhagslegar tryggingar að því er varðar a-lið 75. gr.“

b) í stað inngangshlutans í 2. mgr. komi eftirfarandi:

„2. Ef lánastofnun beitir a-lið 1. mgr.“

29) Ákvæði 119. gr. falli brott,

30) Eftirfarandi þætti er bætt við 2. kafla:

„7. þáttur

Áhætta vegna yfirfærðrar útlánaáhættu

122 gr. a

1. Lánastofnun skal, þó ekki þegar hún er í hlutverki útgefanda, umsýsluaðila eða upphaflegs lánveitanda, því aðeins bera útlánaáhættu verðbréfaðrar stöðu í veltubók sinni eða utan veltubókar að útgefandi, umsýsluaðili eða upphaflegur lánveitandi hafi greint lánastofnun sérstaklega frá því að hann muni ávallt halda eftir umtalsverðri, hreinni, fjárhagslegri hlutdeild, sem skal í hverju tilviki fyrir sig ekki vera minni en 5%.

a) að halda eftir minnst 5% af nafnvirði hvers hluta (e. tranche) sem er selt eða yfirfært til fjárfestanna,

b) þegar um verðbréfun hlaupandi áhættuskuldbindinga (e. securitisation of revolving exposures) er að ræða, að halda eftir hlutdeild útgefanda sem er minnst 5% af nafnvirði verðbréfaðra áhættuskuldbindinga,

c) að halda eftir áhættuskuldbindingum, sem valdar eru með slembiúrtaki, að jafngildi minnst 5% af nafnvirði verðbréfaðra áhættuskuldbindinga, ef þess konar áhættuskuldbindingar hefðu annars verið verðbréfaðar í verðbréfuninni, að því tilskildu að fjöldi hugsanlegra verðbréfaðra áhættuskuldbindinga sé ekki undir 100 í upphafi eða

d) að halda þeim hluta eftir sem er í fyrstu tapstöðu og, ef nauðsyn krefur, öðrum hlutum með sama eða strangara áhættusniði en það sem yfirfært er eða selt til fjárfesta og gjalddagi þess er ekki á undan gjalddaga þess, sem er yfirfært eða selt til fjárfesta, þannig að það sem er haldið eftir sé samtals minnst 5% af nafnvirði verðbréfuðu áhættuskuldbindinganna.

Hrein, fjárhagsleg hlutdeild er metin í upphafi og skal viðhalda henni á áframhaldandi grundvelli. Hún skal ekki falla undir nokkurs konar mildun á útlánaáhættu eða skortstöðum eða annars konar áhættuvörn. Hrein, fjárhagsleg hlutdeild skal ákvarðast af grundvallarfjárhæð (e. notional value) liða utan efnahagsreiknings.

Að því er varðar þessa grein merkir „á áframhaldandi grundvelli“ að stöður, vextir eða áhættuskuldbindingar, sem er haldið eftir, séu ekki áhættuvarðar eða seldar.

Ekki skal vera unnt að beita hlutdeildarkröfum gagnvart fleiri en einum aðila í hverju tilviki verðbréfunar.

2. Ef móðurlánastofnun eða eignarhaldsfélag á fjármálasviði innan Evrópusambandsins, eða dótturfélag þess sem útgefandi eða umsýsluaðili, verðbréfar áhættuskuldbindingar frá mörgum lánastofnunum, fjárfestingarfyrirtækjum eða öðrum fjármálastofnunum, sem falla undir eftirlit með samstæðum, má uppfylla kröfurnar, sem um getur í 1. mgr., á grundvelli samstæðu viðkomandi móðurfélags eða eignarhaldsfélags á fjármálasviði innan Evrópusambandsins. Aðeins skal beita þessari málsgrein ef lánastofnanir, fjárfestingarfyrirtæki eða fjármálastofnanir, sem stofnuðu til verðbréfuðu áhættuskuldbindinganna, hafa skuldbundið sig til að fara að kröfum sem settar eru fram í 6. mgr. og afhenda, tímanlega, útgefanda eða umsýsluaðila og móðurfélagi eða eignarhaldsfélagi á fjármálasviði innan Evrópusambandsins þær upplýsingar sem nauðsynlegar eru til að uppfylla þær kröfur sem um getur í 7. mgr.

3. Ákvæði 1. mgr. eiga ekki við ef verðbréfuðu áhættuskuldbindingarnar eru kröfur eða óvissar kröfur á eða eru tryggðar að öllu leyti, skilyrðislaust og óafturkræft með ábyrgð:

- a) ríkisstjórna eða seðlabanka,
- b) héraðsstjórna, staðaryfirvalda og opinberra aðila innan aðildarríkja,
- c) stofnana, sem fá úthlutað 50% eða lægri áhættuvog, skv. 78.–83. gr. eða
- d) fjölþjóðlegra þróunarbanka.

Ákvæði 1. mgr. gilda ekki um:

a) viðskipti sem byggð eru á skýrri, gagnsæri og aðgengilegri vísitölu, þar sem viðmiðunareiningar, sem liggja til grundvallar, eru eins og þær sem mynda vísitölu eininga, sem mikil viðskipti eru með, eða eru framseljanleg verðbréf af öðrum toga en verðbréfaðar stöður eða

b) sambankalán, keyptar viðskiptakröfur eða skuldatryggingar þegar þess háttar gerningar eru ekki notaðir til að pakka inn og/eða áhættuverja verðbréfunum sem fellur undir 1. mgr.

4. Áður en lánastofnanir fjárfesta, og eins og við á eftir fjárfestingu, skulu þær, að því er varðar hverja einstaka verðbréfaða stöðu þeirra, geta sýnt lögbærum yfirvöldum fram á að þær hafi yfirgripsmikla og ítarlega þekkingu á og hafi innleitt formlega málsmeðferð og verklagsreglur, sem eiga við veltubók og viðskipti utan veltubókar og eru í samræmi við áhættusnið fjárfestinga í verðbréfuðum stöðum, við greiningu og skjalfestingu:

- a) á birtum upplýsingum, skv. 1. mgr., frá útgefanda og umsýsluaðila til að tilgreina hreina hlutdeild í eigin fé sem þær viðhalda á áframhaldandi grundvelli í verðbréfuninni,
- b) á áhættueinkennum á einstökum, verðbréfuðum stöðum,
- c) á áhættueinkennum áhættuskuldbindinganna sem liggja til grundvallar verðbréfuðu stöðunni,
- d) á orðspori og tapreynslu af fyrri verðbréfunum útgefanda eða umsýsluaðila í viðkomandi flokkum áhættuskuldbindinga, sem eru grundvöllur verðbréfaðrar stöðu,
- e) á yfirlýsingum og birtum upplýsingum útgefanda eða umsýsluaðila, eða umboðsaðila eða ráðgjafa þeirra, varðandi áreiðanleikakönnun á verðbréfuðu áhættuskuldbindingunum og, eftir atvikum, á gæðum trygginga vegna verðbréfaðra áhættuskuldbindinga,

f) eftir atvikum, á aðferðum og hugtökum, sem virðismat á tryggingum vegna verðbréfaðra áhættuskuldbindinga byggist á, og stefnum, sem innleiddar eru af útgefanda eða umsýsluaðila til þess að tryggja óháði matsaðila og

g) á öllum skipulagsþáttum verðbréfunar sem geta haft veruleg áhrif á árangur af verðbréfaðri stöðu lánastofnunar.

Lánastofnanir skulu reglulega framkvæma eigin álagsprófanir sem henta verðbréfuðum stöðum þeirra. Í því skyni geta lánastofnanir stuðst við fjárhagsleg líkön sem utanaðkomandi lánshæfismatsstofnanir hafa þróað, að því tilskildu að lánastofnanir geti sýnt fram á, sé þess krafist, að þær hafi, áður en fjárfest var, gætt þess, eins og tilhlýðilegt var, að staðfesta þær forsendur sem við eiga og uppbyggingu líkana og skilið aðferðafræði, forsendur og niðurstöður.

5. Lánastofnanir skulu, nema þegar þær eru í hlutverki útgefanda eða umsýsluaðila, koma á viðeigandi formlegu ferli að því er varðar veltubók og viðskipti utan veltubókar og samrýma það áhættusniði fjárfestinga í verðbréfuðum stöðum, til þess að fylgjast á áframhaldandi grundvelli og tímanlega með upplýsingum um árangur af þeim áhættuskuldbindingum sem liggja til grundvallar verðbréfuðum stöðum. Í þessu felst, eftir því sem við á, tegund áhættuskuldbindingar, hlutfall lána, sem eru komin meira en 30, 60 og 90 daga fram yfir gjalddaga, vanskilahlutfall, hlutfall fyrirframgreiðslu, útlán þar sem gengið er að veði, tegund veðs og notkun og tíðnidreifing lánshæfiseinkunna eða annarra mælikvarða á lánstrausti þvert á undirliggjandi áhættuskuldbindingar, atvinnugrein og landfræðilega fjölbreytni, tíðnidreifingu lánshlutfalla með vikiðum sem auðvelda fullnægjandi næmisgreiningu. Ákvarðist undirliggjandi áhættuskuldbindingarnar af verðbréfuðum stöðum skulu lánastofnanir ekki aðeins hafa upplýsingar, sem settar eru fram í þessari undirgrein, um þá hluta undirliggjandi verðbréfunar, svo sem nafn útgefanda og lánshæfissgæði, heldur einnig um einkenni og árangur af þeim söfnum sem eru til grundvallar þessum hlutum verðbréfunar.

Lánastofnanir skulu hafa ítarlegan skilning á öllum kerfislægum þáttum verðbréfunarviðskipta sem geta haft veruleg áhrif á árangur af þeim áhættuskuldbindingum þeirra sem eru í verðbréfunarviðskiptunum, s.s. samningsbundin forgangsröðun til greiðslu (e. contractual waterfall) og kveikjur (e. triggers) í tengslum við slíkar greiðslur, bætt lánskjör, styrking lausafjárstöðu, markaðsvirðiskveikjur og sérstakar, samningsbundnar skilgreiningar á vanefndum.

Ef kröfurnar í 4., 7. og þessari málsgrein eru ekki uppfylltar í meginatriðum vegna vanrækslu eða aðgerðaleysis lánastofnunar skulu aðildarríki sjá til þess að lögbær yfirvöld komi á aukinni hlutfallslegri áhættuvog sem er minnst 250% af áhættuvoginni (mest 1 250%) sem myndi, ef ekki væri fyrir þessa málsgrein, gilda um viðeigandi verðbréfaðar stöður sem falla undir 4. hluta, IX. viðauka, og skal hún fara stighækkandi með hverju broti á skilyrðum áreiðanleikakönnunar. Lögbær yfirvöld skulu taka tillit til undanþága tiltekinna verðbréfana sem kveðið er á um í 3. mgr. með því að lækka þá áhættuvog sem annars væri úthlutað samkvæmt þessari grein að því er varðar verðbréfun sem fellur undir 3. mgr.

6. Umsýsluaðilar og útgefendur skulu beita sömu traustu og vel skilgreindu viðmiðunum vegna lánveitinga í samræmi við kröfur 3. liðar V. viðauka á áhættuskuldbindingar er skulu verðbréfaðar eins og þær sem beitt er vegna áhættuskuldbindinga sem skal haldið í bókum þeirra. Í þessu skyni skulu útgefandi lánastofnanir og umsýslulánastofnanir nota sama ferli við samþykki og, ef við á, breytingar, endurnýjun og endurfjármögnun útlána. Lánastofnanir skulu einnig beita sömu greiningarstöðlum við þáttöku í verðbréfunum eða sölutryggingu þeirra, sem keyptar eru af þriðja aðila, hvort sem eignarhald þannig hlutdeildar eða sölutryggingar er í veltubók lánastofnana eða utan veltubókar.

Ef þær kröfur sem um getur í fyrstu undirgrein þessarar greinar eru ekki uppfylltar skal útgáfulánastofnun ekki beita 1. mgr. 95. gr. og þeirri lánastofnun skal ekki heimilt að undanskilja verðbréfaðar áhættuskuldbindingar við útreikning á eiginfjárröfum samkvæmt þessari tilskipun.

7. Umsýsluaðilar og útgefendur skulu greina fjárfestum frá umfangi skuldbindinga sinna samkvæmt 1. mgr. um að viðhalda hreinni fjárhagslegri hlutdeild í verðbréfuninni. Umsýsluaðilar og útgefendur skulu tryggja að væntanlegir fjárfestar hafi greiðan aðgang að öllum gögnum sem máli skipta að því er varðar láns hæfsgæði og árangur af einstökum undirliggjandi áhættuskuldbindingum, sjóðstreymi og tryggingar að baki verðbréfuðum áhættuskuldbindingum, sem og þær upplýsingar sem nauðsynlegar eru til að gera ítarlega og vel ígrundaða álagspröfun á sjóðstreymi og virði trygginga að baki áhættuskuldbindingum. Í þeim tilgangi skulu mikilvæg og viðeigandi gögn skilgreind við upphaf verðbréfunar og síðan, eftir því sem við á, í samræmi við eðli verðbréfunar.

8. Beita skal ákvæðum 1.–7. mgr. á nýjar verðbréfanir sem gefnar eru út hinn 1. janúar 2011 eða síðar. Ákvæðum 1.–7. mgr. skal beita á gildandi verðbréfanir eftir 31. desember 2014 ef nýjum undirliggjandi áhættuskuldbindingum er bætt við eða skotið inn í staðinn fyrir aðrar eftir þann dag. Lögbær yfirvöld geta ákveðið að fella tímabundið úr gildi þær kröfur sem um getur í 1. og 2. mgr. á tímabilum þegar lausafjárstaða er almennt erfið á markaðnum.

9. Lögbær yfirvöld skulu birta eftirfarandi upplýsingar:

- a) eigi síðar en 31. desember 2010, almennar viðmiðanir og aðferðafræði sem þau hafa innleitt til að fylgjast með því að farið sé að ákvæðum 1.–7. mgr.,
- b) með fyrirvara um ákvæði, sem mælt er fyrir um í öðrum þætti 1. kafla, samandregna lýsingu á niðurstöðu eftirlits yfirvalda og lýsingu á ráðstöfunum sem gerðar eru í tilvikum þegar ákvæðum 1.–7. mgr. er ekki fylgt, árlega frá 31. desember 2011.

Þær kröfur sem settar eru fram í þessari grein falla undir aðra undirgrein 144. gr.

10. Evrópska bankaeftirlitsnefndin skal gefa framkvæmdastjórninni skýrslu árlega um það hvort lögbær yfirvöld fari að ákvæðum þessarar greinar. Evrópska bankaeftirlitsnefndin skal útfæra leiðbeiningar um samleitni eftirlitsaðferða að því er varðar þessa grein, þ.m.t. þær ráðstafanir sem gerðar eru ef ekki er staðið við skuldbindingar um áreiðanleikakönnun og áhættustýringu.“

31. Ákvæðum 129. gr. er breytt sem hér segir:

a) í stað b-liðar í 1. mgr. komi eftirfarandi:

„b) skipulagning og samræming eftirlitsstarfsemi við áframhaldandi rekstur, þ.m.t. í tengslum við þá starfsemi sem um getur í 123., 124., 136. gr., 5. kafla og V. viðauka, í samstarfi við hlutaðeigandi lögbær yfirvöld,

c) skipulagning og samræming eftirlitsstarfsemi í samstarfi við hlutaðeigandi lögbær yfirvöld og, ef nauðsyn krefur, við seðlabanka, við undirbúning fyrir og við neyðarástand, þ.m.t. við neikvæða þróun lánastofnana eða á fjármálamörkuðum, ef mögulegt er með notkun skilgreindra boðskiptaleiða sem auðvelda áfallastjórnunina.

Áætlanagerð og samræming eftirlitsstarfa, sem um getur í c-lið, fela í sér sérstakar neyðarráðstafanir, sem um getur í b-lið 3. mgr. 132. gr., undirbúning sameiginlegs mats, framkvæmd viðbragðsáætlana og samskipti við almenning.“

b) eftirfarandi málsgrein bætist við:

„3. Eftirlitsaðili á samstæðugrundvelli og þau lögbæru yfirvöld sem bera ábyrgð á eftirliti í aðildarríki með dótturfyrirtækjum móðurlánastofnana eða eignarhaldsfélögum á fjármálasviði innan Evrópusambandsins skulu gera allt sem í valdi þeirra stendur til að sameiginleg ákvörðun náist um beitingu 123. og 124. gr. til að ákvarða fullnægjandi hlutfall eigin fjár á samstæðugrundvelli með tilliti til fjárhagsstöðu og áhættusniðs og þess hlutfalls sem krafist er skv. 2. mgr. 136. gr. fyrir hverja einingu innan bankasamstæðu og á samstæðugrundvelli.

Sameiginleg ákvörðun skal tekin innan fjögurra mánaða frá því eftirlitsaðili á samstæðugrundvelli hefur lagt skýrslu með áhættumati á samstæðu í samræmi við 123. og 124. gr. fyrir önnur lögbær yfirvöld sem hlut eiga að máli. Við sameiginlega ákvörðun skal einnig taka með viðeigandi hætti til athugunar áhættumat viðkomandi lögbærra yfirvalda í samræmi við 123. og 124. gr.

Sameiginleg ákvörðun skal sett fram í skjali þar sem ákvörðunin er vel rökstudd og eftirlitsaðili á samstæðugrundvelli lætur móðurlánastofnuninni innan Evrópusambandsins í té. Ef um ágreining er að ræða skal eftirlitsaðili á samstæðugrundvelli, að beiðni einhvers hinna lögbæru yfirvaldanna, sem hlut eiga að máli, hafa samráð við evrópsku bankaefirlitsnefndina. Eftirlitsaðila á samstæðugrundvelli er heimilt að hafa samráð við evrópsku bankaefirlitsnefndina að eigin frumkvæði.

Ef lögbær yfirvöld geta ekki tekið sameiginlega ákvörðun innan fjögurra mánaða skal eftirlitsaðili á samstæðugrundvelli taka ákvörðun um beitingu 123. og 124. gr. og 2. mgr. 136. gr. á samstæðugrundvelli, að teknu tilhlýðilegu tilliti til áhættumats á dótturfélögum sem viðkomandi lögbær yfirvöld hafa unnið.

Viðkomandi lögbær yfirvöld, sem ábyrgð bera á eftirliti með dótturfélögum móðurlánastofnana eða eignarhaldsfélögum á fjármálasviði innan Evrópusambandsins, skulu taka ákvörðun um beitingu 123. og 124. gr. og 2. mgr. 136. gr. á grundvelli einstakra eininga eða samstæðuhluta, að teknu tilhlýðilegu tilliti til álits og fyrirvara eftirlitsaðila á samstæðugrundvelli.

Ákvarðanir skulu settar fram í skjali ásamt ítarlegum rökstuðningi við þær og skal tekið tillit til áhættumats, álits og fyrirvara hinna lögbæru yfirvaldanna sem þau láta í ljós á fjögurra mánaða tímabilinu. Eftirlitsaðili á samstæðugrundvelli lætur skjalið í té öllum lögbærum yfirvöldum, sem hlut eiga að máli, og móðurlánastofnuninni innan Evrópusambandsins.

Ef samráð hefur verið haft við evrópsku bankaefirlitsnefndina skulu öll lögbær yfirvöld taka tillit til þess samráðs og gera grein fyrir hvers konar frávikum frá því.

Sú sameiginlega ákvörðun sem um getur í fyrstu undirgrein og ákvarðanir, sem lögbær yfirvöld taka, ef sameiginleg ákvörðun hefur ekki náðst, skulu viðurkenndar sem ákvarðandi og skulu lögbær yfirvöld í viðkomandi aðildarríki beita þeim.

Þá sameiginlegu ákvörðun sem um getur í fyrstu undirgrein og ákvarðanir, sem lögbær yfirvöld taka, ef sameiginleg ákvörðun hefur ekki náðst í samræmi við fjórðu og fimmtu undirgrein, skal uppfæra árlega eða, í undantekningartilvikum, ef lögbært yfirvald, sem ber ábyrgð á eftirliti með dótturfélögum móðurlánastofnunar eða eignarhaldsfélags á fjármálasviði innan Evrópusambandsins, leggur fram skriflega og vel rökstudda beiðni til eftirlitsaðila á samstæðugrundvelli um að uppfæra ákvörðun um beitingu 2. mgr. 136. gr. Í síðara tilvikinu getur uppfærslan verið á tvíhliða grundvelli milli eftirlitsaðila á samstæðugrundvelli og þess lögbæra yfirvalds sem leggur fram beiðnina.

Evrópska bankaefirlitsnefndin skal útfæra leiðbeiningar um samleitni eftirlitsaðferða að því er varðar ferli við sameiginlega ákvarðanatöku sem um getur í þessari grein og með tilliti til beitingar 123. og 124. gr. og 2. mgr. 136. gr. með það fyrir augum að greiða fyrir sameiginlegum ákvörðunum.“

32. Í stað 1. mgr. 130. gr. komi eftirfarandi:

„1. Ef upp kemur neyðarástand, þ.m.t. neikvæð þróun á fjármálamörkuðum, sem hugsanlega teflir í tvísýnu lausafjárstöðu og stöðugleika fjármálakerfisins í hverju því aðildarríki þar sem einingur samstæðu hafa verið viðurkenndar eða þar sem mikilvæg útibú, sem um getur í a-lið 42. gr., hafa verið stofnuð, skal eftirlitsaðili á samstæðugrundvelli, með fyrirvara um 2. þátt 1. kafla, gera yfirvöldunum, sem um getur í fjórðu undirgrein 49. gr. og 50. gr., viðvart eins fljótt og við verður komið og veita allar upplýsingar sem nauðsynlegar eru til að þau geti leyst sín verk af hendi. Þessar skuldbindingar skulu eiga við um öll lögbær yfirvöld skv. 125. og 126. gr. og um lögbær yfirvöld sem tilgreind eru í 1. mgr. 129. gr.

Ef það yfirvald sem um getur í fjórðu málsgrein 49. gr. verður vart við ástand sem lýst er í fyrstu undirgrein þessarar greinar skal það gera lögbærum yfirvöldum, sem hlut eiga að máli og um getur í 125. og 126. gr., viðvart eins fljótt og við verður komið.

Ef unnt er skulu lögbært yfirvald og það yfirvald sem um getur í fjórðu málsgrein 49. gr. nota þær skilgreindu samskiptaleiðir sem fyrir hendi eru.“

33. Eftirfarandi grein bætist við:

„131 gr. a

1. Eftirlitsaðili á samstæðugrundvelli skal koma á fót samstarfshópum eftirlitsaðila til þess að greiða fyrir framkvæmd þeirra verkefna sem um getur í 129. gr. og 1. mgr. 130. gr., með fyrirvara um trúnaðarkvaðir 2. mgr. þessarar greinar og samræmi við lög Bandalagsins, og tryggja viðeigandi samræmingu og samstarf við viðkomandi lögbær yfirvöld þriðja lands, eftir því sem við á.

Samstarfshópar eftirlitsaðila skulu setja ramma fyrir framkvæmd eftirlitsaðila á samstæðugrundvelli og hinna lögbæru yfirvaldanna, sem hlut eiga að máli, á eftirfarandi verkefnum:

- a) að skiptast á upplýsingum,
- b) að ná samkomulagi um frjálsa skiptingu verkefna og frjálsa dreifingu ábyrgðar, eftir því sem við á,
- c) að ákvarða áætlanir um eftirlitsaðgerðir á grundvelli áhættumats samstæðunnar í samræmi við 124. gr.,
- d) að auka skilvirkni eftirlits með því að koma í veg fyrir óþarfa tvítekingu eftirlitskrafna, þ.m.t. í tengslum við kröfur um upplýsingar sem um getur í 2. mgr. 130. gr. og 2. mgr. 132. gr.,

- e) að beita varfæriskröfum með samræmdum hætti samkvæmt þessari tilskipun þvert á allar einingar innan bankasamtæðu, með fyrirvara um aðra möguleika og ákvörðunarfrelsi sem löggjöf Bandalagsins býður upp á,
- f) að beita c-lið 1. mgr. 129. gr. með tilliti til vinnu á öðrum vettvangi sem kann að verða komið á fót á þessu sviði.

Lögbær yfirvöld, sem eru þátttakendur í samstarfshópum eftirlitsaðila, skulu vinna náið saman. Trúnaðarkvaðir, sem um getur í 2. þætti 1. kafla, skulu ekki koma í veg fyrir að lögbær yfirvöld geti skipst á trúnaðarupplýsingum innan samstarfshópa eftirlitsaðila. Stofnsetning og rekstur samstarfshópa eftirlitsaðila skal ekki hafa áhrif á réttindi og skyldur lögbærra yfirvalda samkvæmt þessari tilskipun.

2. Stofnsetning og rekstur samstarfshópanna skal byggjast á skriflegum samþykktum sem um getur í 131. gr. og ákvarðaðar eru að höfðu samráði eftirlitsaðila á samstæðugrundvelli við hlutaðeigandi lögbær yfirvöld.

Evrópska bankaeftirlitsnefndin skal útfæra leiðbeiningar um rekstrarþætti samstarfshópa, þ.m.t. í tengslum við 3. mgr. 42. gr. a.

Lögbær yfirvöld, sem bera ábyrgð á eftirliti með dótturfélögum móðurlánastofnana innan Evrópusambandsins eða móðureignarhaldsfélagi á fjármálasviði innan Evrópusambandsins, og lögbær yfirvöld í gistilandi, þar sem stofnað er mikilvægt útibú, sem um getur í 42. gr. a, seðlabankar, þar sem við á, og lögbær yfirvöld þriðja lands, ef við á, með fyrirvara um trúnaðarkvaðir sem eru jafngildar, að áliti allra lögbærra yfirvalda, kröfunum, sem settar eru fram í 2. þætti 1. kafla, er heimilt að taka þátt í starfi samstarfshópa eftirlitsaðila.

Eftirlitsaðili á samstæðugrundvelli skal vera í forsæti á fundum samtakanna og ákveða hvaða lögbær yfirvöld taka þátt í fundum eða starfsemi samstarfshópsins. Eftirlitsaðili á samstæðugrundvelli skal upplýsa alla aðila samstarfshópsins ítarlega fyrirfram um skipulag þess háttar funda, meginumræðuefni og starfsemi sem taka skal til athugunar. Eftirlitsaðili á samstæðugrundvelli skal einnig halda öllum aðilum samstarfshópsins vel og tímanlega upplýstum um aðgerðir, sem koma til framkvæmda á þessum fundum, eða ráðstafanir sem gerðar eru.

Við ákvörðun eftirlitsaðila á samstæðugrundvelli skal tekið tillit til mikilvægis þeirrar eftirlitsstarfsemi sem er fyrirhuguð eða samræmd að því er varðar þau yfirvöld, einkum hugsanleg áhrif á stöðugleika fjármálakerfisins innan viðkomandi aðildarríkja, sem um getur í 3. lið 40. gr., og skuldbindinga sem um getur í 2. mgr. 42. gr. a.

Eftirlitsaðili á samstæðugrundvelli skal, með fyrirvara um trúnaðarkvaðir sem um getur í 2. þætti 1. kafla, upplýsa evrópsku bankaeftirlitsnefndina um starfsemi samstarfsaðila eftirlitsaðila, m.a. þegar um er að ræða neyðarástand, og veita samstarfsaðilunum allar upplýsingar sem skipta máli að því er varðar samleitni eftirlits.“

34. Ákvæðum 132. gr. er breytt sem hér segir:

- a) í d-lið 1. mgr. komi tilvísun í 1. mgr. 136. gr. í stað tilvísunar í 136. gr.,
- b) í b-lið 3. mgr. komi tilvísun í 1. mgr. 136. gr. í stað tilvísunar í 136. gr.,

35. Ákvæðum 150. gr. er breytt sem hér segir:

- a) eftirfarandi komi í stað k- og l-liðar 1. mgr.:

„k) skrár og flokkanir á liðum utan efnahagsreiknings í II. og IV. viðauka,

l) breytingar á ákvæðunum í III. og V.–XII. viðauka í því skyni að taka tillit til framvindu á fjármálamörkuðum (einkum nýrra fjármálaafurða) eða í reikningsskilastöðlum eða til krafna, sem taka mið af löggjöf Bandalagsins, eða með tilliti til samleitni eftirlitsaðferða.“

- b) í stað c-liðar 2. mgr. komi eftirfarandi:

„c) nánari útlitun á undanþágum sem kveðið er á um í 113. gr.“

36. Í 153. gr. komi eftirfarandi í stað þriðju málsgreinar:

„Við útreikning á fjárhæðum áhættuveginna áhættuskuldbindinga, að því er varðar 4. lið 1. hluta VI. viðauka, skal, fram til 31. desember 2015, nota sömu áhættuvog á áhættuskuldbindingar gagnvart ríkisstjórnnum eða seðlabönkum aðildarríkja, sem tilgreindar eru og fjármagnaðar í innanlandsgjaldmiðli hvaða aðildarríkis sem er, og notuð yrði á slíkar áhættuskuldbindingar sem tilgreindar eru og fjármagnaðar í landsgjaldmiðli þeirra.“

37. Eftirfarandi liðir bætast við 154. gr.:

„8. Lánastofnanir, sem fylgja ekki þeim takmörkunum sem settar eru fram í lið 1a í 66. gr. fyrir 31. desember 2010, skulu vinna áætlanir og ferla til þess að leysa úr þeim aðstæðum fyrir þá daga sem tilgreindir eru í 9. mgr. þessarar greinar.

Endurskoða skal þessar ráðstafanir skv. 124. gr.

9. Gerningar, sem fyrir 31. desember 2010 töldust samkvæmt landslögum jafngildir þeim liðum sem um getur í a-, b- og c-lið 57. gr. en falla ekki undir a-lið 57. gr. eða eru ekki í samræmi við þær viðmiðanir sem settar eru fram í a-lið 63. gr., teljast falla undir ca-lið 57. gr. fram til 31. desember 2040, með fyrirvara um eftirfarandi takmarkanir:

- a) allt að 20% af samtölu a- til ca-liðar 57. gr., að fráreginni samtölu i-, j- og k-liðar 57. gr., 10 til 20 árum eftir 31. desember 2010,
- b) allt að 10% af samtölu a- til ca-liðar 57. gr., að fráreginni samtölu i-, j- og k-liðar 57. gr. 20 til 30 árum eftir 31. desember 2010.

Evrópska bankaeftirlitsnefndin skal hafa eftirlit með útgáfu þessara gerninga fram til 31. desember 2010.

10. Að því er varðar 5. þátt skulu eignaliðir, sem fela í sér kröfur á stofnanir, sem stofnað var til fyrir 31. desember 2009, og aðrar áhættuskuldbindingar gagnvart þeim, áfram falla undir sömu meðferð og beitt er í samræmi við 2. mgr. 115. gr. og 116. gr. eins og þær voru fyrir 7. desember 2009, en þó ekki lengur en til 31. desember 2012.

11. Fram til 31. desember 2012 skal það tímabil sem um getur í 3. mgr. 129. gr. vera sex mánuðir.“

38. Í stað 156. gr. komi eftirfarandi:

„156. gr.

Framkvæmdastjórnin skal, í samstarfi við aðildarríkin og að teknu tilliti til framlags Seðlabanka Evrópu, fylgjast reglulega með því hvort þessi tilskipun í heild, ásamt tilskipun 2006/49/EB, hafi veruleg áhrif á hagsveifluna og skal, í ljósi þeirrar skoðunar, íhuga hvort þörf sé á ráðstöfunum til úrbóta.

Á grundvelli þessarar greiningar og að teknu tilliti til framlags Seðlabanka Evrópu skal framkvæmdastjórnin taka saman tveggja ára skýrslu og senda Evrópuþinginu og ráðinu ásamt viðeigandi tillögum. Við vinnslu skýrslunnar skal tekið fullt tillit til framlaga frá lántökum og lánveitendum.

Framkvæmdastjórnin skal eigi síðar en 31. desember 2009 endurskoða þessa tilskipun í heild og fjalla um þörf fyrir betri greiningu á vandamálum sem lúta að þjóðhagslegum stöðugleika og á viðbrögðum við þeim, þ.m.t. rannsókn:

- a) á ráðstöfunum, sem draga úr upp- og niðursveiflu hagsveiflunnar, þ.m.t. þörfin á að lánastofnanir byggji upp sveiflujöfnunarsjóði þegar vel árar sem séu mótvægi gegn sveiflum og nýta megi í niðursveiflu,
- b) á grunnforsendum útreikninga á eiginfjárkröfum í þessari tilskipun og

- c) á viðbótarráðstöfunum varðandi áhættutengdar kröfur fyrir lánastofnanir til að stuðla að því að halda vogun innan bankakerfisins í skefjum.

Framkvæmdastjórnin skal leggja skýrslu um ofangreind atriði fyrir Evrópuþingið og ráðið, ásamt tillögum, eftir því sem við á.

Framkvæmdastjórnin skal, eins fljótt og unnt er og eigi síðar en 31. desember 2009, gefa Evrópuþinginu og ráðinu skýrslu um þörf fyrir frekari umbætur á eftirlitskerfinu, m.a. á viðeigandi greinum þessarar tilskipunar, og hvers konar viðeigandi tillögur að nýrri lagasetningu í samræmi við viðeigandi málsmeðferð samkvæmt sáttmálanum.

Eigi síðar en 1. janúar 2011 skal framkvæmdastjórnin kanna þá framþróun sem orðið hefur hjá evrópsku bankaeftirlitsnefndinni í átt að samræmdri framsetningu, tíðni og dagsetningum skýrslugjafar sem um getur í 2. mgr. 74. gr. Framkvæmdastjórnin skal leggja skýrslu fyrir Evrópuþingið og ráðið á grundvelli þessarar endurskoðunar.

Framkvæmdastjórnin skal, eigi síðar en 31. desember 2011, kanna og gefa skýrslu um beitingu þessarar tilskipunar með sérstöku tilliti til allra hliða á 68.–73. gr., 7. mgr. 80. gr. og 8. mgr. 80. gr. og beitingu hennar á smálánastarfsemi, og skal hún senda þessa skýrslu til þingsins og ráðsins ásamt viðeigandi tillögum.

Framkvæmdastjórnin skal, eigi síðar en 31. desember 2011, kanna og gefa skýrslu um beitingu 4. mgr. 113. gr., þ.m.t. hvort undanþágur skuli vera háðar landsbundnu ákvörðunarvaldi, og senda þessa skýrslu til Evrópuþingsins og ráðsins ásamt viðeigandi tillögum. Að því er varðar hugsanlegt afnám landsbundins ákvörðunarvalds skv. c-lið 4. mgr. 113. gr. og mögulega beitingu þess á vettvangi Evrópusambandsins skal við endurskoðunina einkum tekið tillit til skilvirkni áhættustýringar samstæðu þegar tryggja skal að fullnægjandi verndarráðstafanir séu fyrir hendi til að tryggja fjárhagslegan stöðugleika innan allra aðildarríkja þar sem eining innan samstæðu er skráð.

Framkvæmdastjórnin skal, eigi síðar en 31. desember 2009, kanna og gefa skýrslu um ráðstafanir til að auka gagnsæi viðskipta utan skipulagðra verðbréfamarkaða, þ.m.t. á skuldatryggingamarkaði, s.s. með því að uppgjör eigi sér stað hjá milligönguaðilum, og hún skal senda þessa skýrslu til Evrópuþingsins og ráðsins ásamt viðeigandi tillögum.

Framkvæmdastjórnin skal, eigi síðar en 31. desember 2009, gefa skýrslu um væntanleg áhrif a-liðar 122. gr. og leggja skýrslu þar að lútandi fyrir Evrópuþingið og ráðið, ásamt viðeigandi tillögu. Framkvæmdastjórnin skal taka saman skýrsluna að höfðu samráði við evrópsku

bankaefirlitsnefndina. Í skýrslunni skal einkum tekið til athugunar hvort lágmarkshlutdeildarkrafa skv. 1. mgr. 122. gr. a stuðli að því markmiði að ná fram aukinni samræmingu milli hagsmuna útgefenda eða umsýsluaðila og fjárfesta og auki fjárhagslegan stöðugleika, og hvort rétt væri að hækka lágmarkskröfu um hlutdeild með hliðsjón af alþjóðlegri þróun.

Framkvæmdastjórnin skal, eigi síðar en 1. janúar 2012, gefa skýrslu til Evrópuþingsins og ráðsins um beitingu og skilvirkni a-liðar 122 gr. í ljósi þróunar á alþjóðlegum mörkuðum.“

39. Ákvæðum III. viðauka er breytt sem hér segir:

a) í 5. lið 1. hluta bætist eftirfarandi málslíður við:

„Samkvæmt þeirri aðferð sem sett er fram í 6. hluta þessa viðauka (IMM) má fara með öll skuldajöfnunarsöfn með einum mótaðila sem eitt skuldajöfnunarsöfn ef neikvætt hermt markaðsvirði einstakra skuldajöfnunarsafna (e. netting sets) er haft jafnt og 0 við mat á væntri áhættu (EE).“

b) í stað 3. liðar 2. hluta komi eftirfarandi:

„3. Ef lánastofnun kaupir útlánaafleiðuvörn vegna áhættuskuldbindingar utan veltubókar eða gegn mótaðila- og útlánaáhættu, er henni heimilt að reikna eiginfjárkröfur fyrir áhættuvörðu eignina í samræmi við 83. til 92. lið 3. hluta VIII. viðauka, eða með fyrirvara um samþykki lögbærra yfirvalda, í samræmi við 4. lið 1. hluta VII. viðauka eða 96.–104. lið 4. hluta VII. viðauka.

Í þeim tilvikum, og þegar kosturinn í öðrum málslíð 11. liðar II. viðauka tilskipunar 2006/49/EB er ekki tekinn, er virði áhættuskuldbindingar mótaðila- og útlánaáhættu þessara útlánaafleiða haft núll.

Stofnun getur þó við útreikning á eiginfjárkröfum vegna mótaðilaáhættu kosið, með samræmdum hætti, að telja með allar útlánaafleiður sem ekki eru í veltubók og keyptar eru sem vörn vegna áhættuskuldbindingar utan veltubókar eða gegn mótaðila- og útlánaáhættu, ef útlánavörnin er viðurkennd samkvæmt þessari tilskipun.“

c) í stað 15. liðar 5. hluta komi eftirfarandi:

„15. Eitt áhættuvarnarsöfn (e. hedging set) er fyrir hvern útgefanda viðmiðunarskuldagerings sem liggur til grundvallar skuldatryggingu. Með eignakörfur skuldatrygginga, sem byggjast á því hver eignakarfanna sé sú „n-ta til að lenda í vanskilum“, skal farið sem hér segir:

a) fjárhæð áhættustöðu í viðmiðunarskuldageringum í eignakörfu, sem liggur til grundvallar skuldatryggingu, sem er sú „n-ta til að lenda í vanskilum“, er raunveruleg grundvallarfjárhæð viðmiðunarskuldagerings, margfölduð með leiðréttum

gildistíma afleiðu, sem er sú „n-ta til að lenda í vanskilum“, með hliðsjón af breytingu á áhættuálagi viðmiðunarskuldagerings,

b) eitt áhættuvarnarsöfn er fyrir hvern viðmiðunarskuldagering í eignakörfu sem liggur til grundvallar skuldatryggingu sem er sú „n-ta til að lenda í vanskilum“; áhættustöður vegna mismunandi skuldatrygginga, sem eru þær „n-tu til að lenda í vanskilum“, skulu ekki teljast til sama áhættuvarnarsafns,

c) margfaldari mótaðila- og útlánaáhættu, sem á við hvert áhættuvarnarsöfn, sem stofnað er til vegna einhvers viðmiðunarskuldagerings afleiðu, sem er „n-ta til að lenda í vanskilum“, er 0,3 % fyrir viðmiðunarskuldageringa sem hafa lánsþáttmat frá viðurkenndri utanaðkomandi lánsþáttmatsstofnun, sem er jafngilt lánsþáttmatsþrepi 1–3, og 0,6% fyrir aðra skuldageringa.“

40. Ákvæðum V. viðauka er breytt sem hér segir:

a) í stað 8. liðar komi eftirfarandi:

„8. Áhætta, sem verður til vegna verðbréfunarviðskipta, þar sem lánastofnanir eru fjárfestir, útgefandi eða umsýsluaðili, þ.m.t. orðsporsáhætta (sem er t.d. í tengslum við flókna gerninga eða afurðir), skal metin og tekist á við með viðeigandi stefnum og verklagsreglum til að tryggja að efnahagslegt inntak viðskiptanna endurspeglar að fullu í áhættumatinu og stjórnarákvörðunum.“

b) í stað 14. liðar komi eftirfarandi:

„14. Traustar áætlanir, stefnur, ferlar og kerfi skulu vera fyrir hendi til að unnt sé að greina, meta, stjórna og hafa eftirlit með lausafjárahættu innan viðeigandi tímaramma, þ.m.t. innan dags, til að tryggja að lánastofnanir viðhaldi fullnægjandi varaforða lausafjár. Þessar áætlanir, stefnur, ferlar og kerfi skulu sniðin að atvinnugreinum, gjaldmiðlum og einingum og skulu fela í sér fullnægjandi aðferðir til skiptingar kostnaðar, ávinnings og áhættu vegna lausafjár.“

c) eftirfarandi liður bætist við:

„14a. Áætlanir, stefnur, ferlar og kerfi, sem um getur í 14. lið, skulu vera í réttu hlutfalli við það hversu flókin starfsemi lánastofnunar er, áhættusnið hennar, umfang og áhættuþol, sem framkvæmdastjórn ákveður og endurspeglar mikilvægi lánastofnunar innan hvers aðildarríkis sem hún stundar viðskipti í. Lánastofnanir skulu upplýsa öll viðeigandi viðskiptasvið um áhættuþol sitt.“

d) í stað 15. liðar komi eftirfarandi:

„15. Lánastofnanir skulu þróa aðferðafræði fyrir skilgreiningu, mat, stjórnun og eftirlit með fjármögnunarstöðum. Sú aðferðafræði skal fela í sér núverandi og áætlað mikilvægt sjóðstreymi og sem stafar af eignum, skuldum, liðum utan efnahagsreiknings, þ.m.t. óvissum skuldum og hugsanlegum áhrifum orðsporsáhættu.

16. Lánastofnanir skulu greina á milli veðsettra og veðbandalausra eigna sem eru fyrirliggjandi á hverjum tíma, einkum þegar um er að ræða neyðarástand. Þær skulu einnig taka tillit til þess hjá hvaða lögaðila eignirnar eru, þess lands þar sem eignirnar eru löglega skráðar í embættisbók eða í reikning sem og hæfi þeirra og skulu hafa eftirlit með því hvernig hægt er að hafa eignir tímanlega reiðubúnar.

17. Lánastofnanir skulu einnig taka tillit til gildandi takmarkana í lögum, reglum og rekstri á hugsanlegri yfirfærslu lausafjár og veðbandalausra eigna milli eininga, bæði innan og utan Evrópska efnahagssvæðisins.

18. Lánastofnun skal nota ýmis tæki til að draga úr lausafjárahættu, þ.m.t. kerfi með takmörkunum og varaforða lausafjár, svo að hún geti staðið af sér margvíslegt álag, og fjármögnunarskipan, sem er með viðunandi dreifingu, og aðgang að fjármögnun. Þetta fyrirkomulag skal endurskoðað reglulega.

19. Aðrar sviðsmyndir er varða lausafjástöður og mildun áhættu skulu hafðar í huga og forsendur, sem liggja til grundvallar ákvörðunum um fjármögnunarstöðu, skulu endurskoðaðar reglulega. Af þeim sökum skulu aðrar sviðsmyndir einkum taka tillit til liða utan efnahagsreiknings og annarra óvissra skuldbindinga, þ.m.t. eininga um sérverkefni á sviði verðbréfunar (e. SSPE) eða annarra eininga um sérverkefni sem lánastofnun kemur að sem útgefandi eða veitir umtalsverðan lausafjárstuðning.

20. Lánastofnanir skulu taka tillit til hugsanlegra áhrifa af sviðsmyndum sem varða tilteknar stofnanir, markaði og aðrar blandaðar sviðsmyndir. Taka skal mismunandi tímaramma og mismunandi álagsstig til athugunar við tiltekin skilyrði.

21. Lánastofnanir skulu aðlaga áætlanir sínar, innri stefnumörkun og takmarkanir á lausafjárahættu og þróa skilvirkar viðbragðsáætlanir, með tilliti til niðurstöðu við þær sviðsmyndir sem um getur í 19. lið.

22. Til þess að fást við lausafjávanda skulu lánastofnanir hafa tiltækar viðbragðsáætlanir þar sem settar eru fram fullnægjandi áætlanir og viðeigandi framkvæmdarráðstafanir til þess að

takast á við hugsanlegan lausafjárskort. Þessar áætlanir skulu prófaðar reglulega, uppfærðar á grundvelli niðurstaðna miðað við aðrar sviðsmyndir, sem settar eru fram í 19. lið, gefnar skýrslur um þær til yfirstjórnar sem hún samþykkir þannig að unnt sé að leiðrétta innri stefnumörkun og ferli í samræmi við það.“

41. Eftirfarandi liður bætist við 2. þátt, 3. hluta, IX. viðauka:

„7a. Auk þess skulu lögbær yfirvöld gera nauðsynlegar ráðstafanir til að tryggja, með tilliti til lánshæfismats í tengslum við samsetta fjármálagerninga, að utanaðkomandi lánshæfismatsstofnun sé skuldbundin til að birta opinberlega útskýringar á því hvernig afrakstur af eignum í safni hefur áhrif á mat hennar á lánshæfi.“

42. Eftirfarandi breytingar eru gerðar á XI. viðauka:

a) í stað e-liðar 1. liðar komi eftirfarandi:

„e) lausafjárahætta lánastofnunar, mæling og stýring hennar á lánsfjárahættu, þ.m.t. þróun annarra sviðsmynda, stjórnun þátta, sem eiga að draga úr áhættu (einkum stigi, samsetningu og gæði lausafjárvarasjóða) og skilvirkar viðbragðsáætlanir,“

b) eftirfarandi liður bætist við:

„1a. Að því er varðar e-lið 1. liðar skulu lögbær yfirvöld reglulega gera ítarlegt mat á stýringu lausafjárahættu lánastofnana í heild og stuðla að þróun traustrar innri aðferðafræði. Við framkvæmd mats skulu lögbær yfirvöld taka tillit til hlutverks lánastofnunar á fjármálamarkaði. Lögbær yfirvöld í einu aðildarríki skulu því með viðeigandi hætti taka til athugunar hugsanleg áhrif ákvarðana þeirra á stöðugleika fjármálakerfis allra annarra aðildarríkja sem hlut eiga að máli.“

43. Í stað a- og b-liðar, 3. liðar, 2. hluta, XII. viðauka komi eftirfarandi:

„a) yfirlit yfir skilmála og skilyrði helstu þátta allra liða eigin fjár og þeirra þátta sem liggja til grundvallar, þ.m.t. gerningar, sem um getur í ca-lið 57. gr., gerningar þar sem skilmálar kveða á um hvata fyrir lánastofnunina til að innleysa þá, og gerninga sem falla undir 8. og 9. lið 154. gr.,

b) fjárhæð upphaflegs eigin fjár með aðgreindum upplýsingum um alla jákvæða liði og frádráttarliði, heildarfjárhæð gerninga, sem um getur í ca-lið 57. gr., og gerninga, þar sem skilmálar kveða á um hvata fyrir lánastofnun til að innleysa þá, skal einnig geta sérstaklega; í þeim upplýsingum skulu þeir gerningar sem falla undir 8. og 9. lið 154. gr. tilgreindir sérstaklega,“

2. gr.

Breytingar á tilskipun 2006/49/EB

Eftirfarandi breytingar eru hér með gerðar á tilskipun 2006/49/EB:

1. í stað 1. mgr. 12. gr. kemur eftirfarandi:

„Upphaflegt eigið fé“: samtala a- til ca-liðar, að frádreginni samtölu i-, j- og k-liðar 57. gr. tilskipunar 2006/48/EB.“

2. Ákvæðum 28. gr. er breytt sem hér segir:

a) í stað 1. mgr. komi eftirfarandi:

„1. Stofnanir, að undanskildum fjárfestingarfyrirtækjum sem uppfylla skilyrðin, sem sett eru fram í 2. eða 3. mgr. 20. gr. þessarar tilskipunar, skulu hafa eftirlit með og stjórna stórum áhættuskuldbindingum sínum í samræmi við 106.–118. gr. tilskipunar 2006/48/EB.“

b) ákvæði 3. mgr. falli brott,

3. í stað 4. mgr. 30. gr. komi eftirfarandi:

„4. Þrátt fyrir 3. mgr. geta lögbær yfirvöld leyft að farið sé með eignir, í formi krafna og annarra áhættuskuldbindinga gagnvart viðurkenndum fjárfestingarfyrirtækjum í þriðju löndum og viðurkenndum greiðsluöfnunarstöðvum og verðbréfamörkuðum, á sama hátt og mælt er fyrir um í 1. mgr. 111. gr. tilskipunar 2006/48/EB og 2. mgr. 106. gr. þeirrar tilskipunar.“

4. Ákvæðum 31. gr. er breytt sem hér segir:

a) í stað a- og b-liðar 1. mgr. komi eftirfarandi:

„a) áhættuskuldbinding utan veltubókar gagnvart viðskiptavini eða hópi viðskiptavina, er um ræðir, fari ekki yfir mörkin sem eru sett í 1. lið, 111. gr. tilskipunar 2006/48/EB, en þessi mörk eru reiknuð með hliðsjón af eigin fé eins og tilgreint er í þeirri tilskipun þannig að það sem er umfram sé eingöngu innan veltubókarinnar,

b) stofnunin uppfylli viðbótareiginfjárkröfur með hliðsjón af því að farið er yfir mörkin sem sett eru í 1. mgr. 111. gr. tilskipunar 2006/48/EB, en þessar viðbótareiginfjárkröfur eru reiknaðar í samræmi við VI. viðauka við þessa tilskipun,“

b) í stað e-liðar fyrstu málsgreinar komi eftirfarandi:

„e) stofnanir skulu þriðja hvern mánuð tilkynna lögbærum yfirvöldum um öll tilvik þar sem farið hefur verið yfir mörkin sem sett eru í 1. mgr. 111. gr. tilskipunar 2006/48/EB á næstliðnum þremur mánuðum.“

c) eftirfarandi texti komi í stað annarrar málsgreinar:

„Í tengslum við e-lið, skal, í hverju tilviki þar sem farið hefur verið yfir mörkin, tilkynna fjárhæð umframáhættunnar og tilgreina nafn viðkomandi viðskiptavinar.“

5. í stað fyrstu undirgreinar 1. mgr. 32. gr. komi eftirfarandi:

„1. Lögbær yfirvöld skulu koma á málsmeðferð til að koma í veg fyrir að stofnanir forðist vísitandi viðbótareiginfjárkröfur sem þær yrðu annars að uppfylla vegna áhættuskuldbindinga sem eru yfir mörkunum í 1. mgr. 111. gr. tilskipunar 2006/48/EB, þegar þessar áhættuskuldbindingar hafa varað lengur en í tíu daga, með því að flytja umræddar áhættuskuldbindingar tímabundið í annað félag, hvort sem það er innan sömu samstæðu eða ekki, og/eða með því að takast á hendur sýndarviðskipti til að fella áhættuskuldbindinguna niður meðan á tíu daga tímabilinu stendur og mynda nýja áhættuskuldbindingu.“

6. Eftirfarandi málsgrein bætist við í 35. gr.:

„6. Fjárfestingarfyrirtæki skulu falla undir samræmda framsetningu, tíðni og dagsetningar skýrslugjafar sem um getur í 2. mgr. 74. gr. tilskipunar 2006/48/EB.“

7. Eftirfarandi málsgrein bætist við í 38. gr.:

„3. Ákvæði 42. gr. a í tilskipun 2006/48/EB, að undanskildum a-lið 1. mgr., skal beita, að breyttu breytanda, að því er varðar eftirlit með fjárfestingarfyrirtækjum nema fjárfestingarfyrirtæki uppfylli skilyrðin sem sett eru fram í 2. mgr. 20. gr., 3. mgr. 20. gr. eða 1. mgr. 46. gr. þessarar tilskipunar.“

8. Í 1. mgr. 45. gr. komi dagsetningin „31. desember 2014“ í stað „31. desember 2010“.

9. Í 47. gr. komi dagsetningin „31. desember 2010“ í stað „31. desember 2009“ og vísun í 4. og 8. lið VIII. viðauka tilskipunar 93/6/EBE komi í stað vísunar í 4. og 8. lið V. viðauka,

10. Í 1. mgr. 48. gr. komi dagsetningin „31. desember 2014“ í stað „31. desember 2010“.

3. gr.

Breyting á tilskipun 2007/64/EB

Eftirfarandi komi í stað a-liðar 1. mgr. 1. gr. tilskipunar 2007/64/EB:

„a) lánastofnana í skilningi a-liðar 1. mgr. 4. gr. í tilskipun 2006/48/EB, þ.m.t. útibú í skilningi 3. mgr. 4. gr. sömu tilskipunar, staðsett í Bandalaginu, frá lánastofnunum sem eru með aðalstöðvar sínar innan eða, í samræmi við 38. gr. þeirrar tilskipunar, utan Bandalagsins,“

4. gr.

Lögleiðing

1. Aðildarríkin skulu samþykkja nauðsynleg lög og stjórnáslufyrirmæli til að fara að tilskipun þessari eigi síðar en 31. október 2010.

Þau skulu beita þessum ákvæðum frá 31. desember 2010.

Þegar aðildarríkin samþykkja þessar ráðstafanir skal vera í þeim tilvísun í þessa tilskipun eða þeim fylgja slík tilvísun þegar þær eru birtar opinberlega. Aðildarríkin skulu setja nánari reglur um slíka tilvísun.

2. Aðildarríkin skulu senda framkvæmdastjórninni helstu ákvæði úr landslögum sem þau samþykkja um málefni sem tilskipun þessi tekur til.

5. gr.

Gildistaka

Tilskipun þessi öðlast gildi á tuttugasta degi eftir að hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópusambandsins*.

6. gr.

Viðtakendur

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Strassborg 16. september 2009.

Fyrir hönd Evrópuþingsins,

J. BUZEK

forseti.

Fyrir hönd ráðsins,

C. MALMSTRÖM

forseti.